

ΠΑΡΑΚΛΗΤΗ

Παράκληση

Ἰδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

Ἐπεύθυνος Ὑλης:

Σταύρος Ὀλύμπιος

Διευθυντής Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας

Διευθύνεται

ἀπό Συντακτική Ἐπιτροπή

Διεύθυνση:

Ὁδός Ἁγίου Ἀνδρέου 306,

Τ.Θ. 56091, Τ.Τ. 3304

Λεμεσός - Κύπρος

Τηλ.: 00357-25864311

Ἱστοσελίδα:

www.imlemesou.org

Συνδρομές:

Ἐσωτερικὸς €7

Ἐξωτερικὸς €10

Τιμὴ Τεύχους: €1

Ἐξώφυλλο: Ἡ Ἀνάστασις. Τοιχογράφ. τοῦ Μανουήλ Πανσέληνου. Πρωτότο, Καρνές. Τέλη 13ου αἰ.

Ὁπισθόφυλλο: Παναγία Χρυσοπολίτισσα Ἐρήμης.

Οἱ ἀρθρογράφοι ἔχουν τὴν ἀπόλυτη εὐθύνη τῶν ἀπόψεών τους

Ἐγὼ πατήρ, ἐγὼ ἀδελφός, ἐγὼ Νυμφίος, ἐγὼ οἰκία, ἐγὼ τροφή, ἐγὼ ἱμάτιον, ἐγὼ ρίζα, ἐγὼ θεμέλιος. Πᾶν ὅπερ ἂν θέλῃς ἐγώ.

Ἐγὼ πένης διὰ σέ, καὶ ἀλήτης διὰ σέ, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ σέ, ἐπὶ τάφου διὰ σέ, ἄνω ὑπὲρ σοῦ ἐντυγχάνω τῷ Πατρὶ, κάτω ὑπὲρ σοῦ πρεσβευτὴς παραγέγονα παρά τοῦ Πατρός. Πάντα μοι σὺ καὶ ἀδελφός καὶ συγκληρονόμος καὶ φίλος καὶ μέλος. Τί πλέον θέλεις;

Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Πνευματική αντιμετώπιση τῆς οικονομικῆς κρίσης

τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου
Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου

Εἶναι γεγονός ὅτι ζοῦμε σέ μία δύσκολη περίοδο καί αὐτή ἢ δυσκολία δέν ἀφήνει κανένα ἀνεπηρέαστο, ἀφοῦ ὅλοι μας σάν νά εἴμαστε μέσα σ' ἓνα πλοῖο, πού πλοῖο αὐτή τή στιγμή εἶναι ἢ μικρή μας πατρίδα, μέσα στή φουρτούνα καί δέν ξέρουμε πού πηγαίνουμε καί πού βρισκόμαστε. Ὅταν συμβαίνει σ' ἓνα τόπο, εἴτε στήν οἰκογένεια, εἴτε στήν κοινωνία, εἴτε στήν πατρίδα μας σίγουρα ἢ δυσκολία εἶναι πραγματική καί ὀδυνηρή. Δέν παρηγορεῖς τόν ἄνθρωπο μέ τό νά τοῦ λές πῶς δέν συμβαίνει τίποτα. Τό ὀρθό εἶναι νά ξέρουμε ὅτι ἔχουμε δυσκολία καί νά δοῦμε πῶς τήν ἀντιμετωπίζουμε καί πῶς τοποθετούμαστε ἀπέναντι σ' αὐτή. Ὅταν δοκιμάζεται ἓνας τόπος ἢ ἓνας ἄνθρωπος καί ταλαιπωρεῖται καί ἀγωνιᾷ καί ὑποφέρει καί θλίβεται καί ἔχει δυσάρεστες συνέπειες, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἢ δυσκολία εἶναι ἀπό τόν Θεό, γιατί ὁ Θεός δέν θέλει νά δυσκολεύει τούς ἀνθρώπους, οὔτε συνεργάζεται μέ τά κακά πού μᾶς συμβαίνουν. Ἡ θλίψη, ἢ ἀγωνία καί ἢ ὀποιαδήποτε στενοχώρια δέν προέρχονται ποτέ ἀπό τόν Θεό ἀλλά εἴτε ἀπό ἐμᾶς τούς ἰδίους εἴτε ἀπό τόν διάβολο. Ὅμως ἀπ' ὅπου κι' ἂν προέρχεται, ἢ τέχνη καί ἢ σοφία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά προσπαθήσει νά τοποθετηθεῖ σωστά ἀπέναντι στή δυσκολία αὐτή, ὥστε νά τήν ἀξιοποιήσει πνευματικά καί νά τήν μεταποιήσει ἀπό δυσκολία σέ εὐλογία, ἀπό πυκνό σκοτάδι σέ φῶς ἀληθινό. Κανείς δέν γλυτώνει ἀπό τίς δυσκολίες, ἀμαρτωλοί καί ἅγιοι, πλούσιοι καί πτωχοί, οἱ πάντες θά γευτοῦν τήν πίκρα τῆς δυσκολίας. Τό θέμα δέν εἶναι πῶς νά γλυτώσει κάποιος ἀπό αὐτήν ἀλλά πῶς νά τήν ἀντιμετωπίσει. Καί ὁ Ἄπ. Παῦλος ὅταν μιλά στους πενθοῦντας δέν τούς λέει «χριστιανοί ἐσᾶς ὁ Θεός θά σᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τίς λύπες καί ἀπό τόν θάνατο» ἀλλά τούς λέει «ἵνα μή λυπήσθε καθῶς καί οἱ

λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα». Σίγουρα θά λυπηθεῖτε, σίγουρα θά περάσει τήν ψυχή σας ρομφαία, ἀλλά προσέχετε νά μὴν γίνετε ὅπως τούς ὑπόλοιπους πού δέν ἔχουν ἐλπίδα. Δήλ. ἐσεῖς τά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας νά ἀντιμετωπίσετε καί νά διέλθετε τή δυσκολία αὐτή ἔχοντες ἐλπίδα μόνο στόν Δεσπότη Χριστό. Κανένας ἄλλος δέν ὑπάρχει, γιά νά ἐλπίζουμε. Δέν εἶναι εὐκολο νά ἀνοίξει κανείς τίς θύρες ὅταν ἢ χρειαί τίς κουρταλεῖ ὅπως λέει ὁ Διονύσιος Σολωμός. Βέβαια, ἔχει κι' αὐτό μία ἄλλη ὄψη, γιατί μᾶς διδάσκει πολλά πράγματα. Ἔχουμε κι ἐμεῖς εὐθύνη γιά τίς δυσκολίες αὐτές πού ἔχουμε σήμερα, γιατί τό μυαλό μας ἔφυγε ἀπό τίς σωστές βάσεις καί αἰσθανόταν ἀσφάλεια σέ πράγματα πού δέν εἶναι ἀσφαλῆ, ἀντίθετα εἶναι ἐπισηφαλή. Αὐτές οἱ δυσκολίες βέβαια θά μᾶς φέρουν καί πολλά καλά μακροπρόθεσμα. Σίγουρα ὅμως οἱ πρῶτες γεύσεις εἶναι πικρές καί ὀδυνηρότατες. Ἐμεῖς τί μπορούμε νά κάνουμε τώρα σ' αὐτή τήν κατάσταση; Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νά ἔχουμε ἀκλόνητη πίστη ὅτι ὁ Θεός εἶναι Αὐτός πού διοικεῖ τά πάντα. Δέν διοικοῦν αὐτοὶ πού νομίζουν ὅτι κυβερνοῦν τόν κόσμο. Ἀκόμη καί ὁ διάβολος ὅταν πῆγε στόν Χριστό καί τοῦ ἔδειξε ὅλες τίς βασιλεῖες τοῦ κόσμου καί τοῦ εἶπε «ἂν μέ προσκυνήσεις θά σοῦ τίς δώσω ὅλες», ὁ Χριστός τοῦ εἶπε «Κύριον τόν Θεόν σου προσκυνήσεις ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ» [Ματθ. δ' 10] καί τόν ἀπέρριψε. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού νομίζουν ὅτι μέ τό νά κάνουν κοσμικούς καί ἀνθρώπινους ἐλιγμούς μπορεῖς νά πετύχεις τά πάντα. Σίγουρα ἂν ἔχεις κάποια εὐθύνη εἶσαι ὑποχρεωμένος νά πράξεις ὅλα τά ἀνθρώπινα καί νά κάνεις ὅλα τά δεδομένα προκειμένου νά ἐπιτύχεις τό καλύτερο δυνατό ἀποτέλεσμα ὡς ἔχων εὐθύνη γιά τό σκάφος πού ὀδηγεῖς. Μά πάνω ἀπ' ὅλα πρέπει νά ξέρεις πῶς ἐκεῖνος πού διοικεῖ τόν

κόσμο κι' εκείνος πού θά πει τό ναι και τό όχι σ' ό,τι γίνεται στόν κόσμο είναι ό Θεός και όχι οι άνθρωποι. Μπορεί ή κακία τών ανθρώπων νά έτοιμάζει όλα εκείνα πού έτοιμάζει, μπορεί ό διάβολος και τά όργανά του νά προκαλούν προβλήματα σέ ανθρώπους, οικογένειες, κοινωνίες, πατρίδες και στόν κόσμο όλο, αλλά δέν έχουν ουδεμία έξουσία κατά τών ανθρώπων άν ό Θεός δέν επιτρέψει τήν έφαρμογή τους. Ό Πιλάτος όταν ανέκρινε τόν Χριστό και ό Χριστός δέν τοϋ άπαντούσε τότε ό Πιλάτος τοϋ έλεγε: «σέ μένα δέν άπαντάς; δέν ξέρεις ότι έχω έξουσία νά σέ σταυρώσω και έχω έξουσία νά σέ άπολύσω;». Τοϋ λέγει ό Χριστός «οϋκ είχες έξουσίαν ουδεμίαν κατ' έμοϋ ει μή ήν σοί δεδομένον άνωθεν» δηλ. δέν θά μπορούσες νά κάνεις τίποτα σ' έμένα, άν δέν είχες έξουσία από τόν Θεό γι' αυτό πού είχες νά κάνεις. Άρα λοιπόν πρέπει νά έχουμε βαθιά και άκλόνητη πίστη ότι δέν θά γίνει τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγότερο άπ' ό,τι επιτρέψει ό Θεός. Και είμαστε και έμεις ένοχοι για όλες αυτές τις δυσκολίες και είμαστε υποκείμενοι σέ συνέπειες για τήν άφροσύνη μας και τήν έπιπολαιότητά μας και τούς κακούς χειρισμούς πού κάναμε. Ωστόσο καλούμαστε νά ζητούμε από τόν Θεό τή θεία

έπέμβαση και τή θεία πρόνοια, ώστε ό Θεός νά μάς βοηθήσει, νά μάς σώσει και νά μάς λυτρώσει. Πώς γίνεται αυτό; Όταν ό άνθρωπος μέ μεγάλη μετάνοια σταθεί ένώπιον τοϋ Θεοϋ και άναγνωρίζοντας τήν κακή διαγωγή του μέχρι τώρα και τήν πονηράν του συνήθεια, άναγνωρίζοντας ότι ήταν έπιπόλαια και άθη

ή ζωή του, μετανοήσει και κλάψει ένώπιον τοϋ Θεοϋ, τότε θά έλκύσει τήν πρόνοια τοϋ Θεοϋ κοντά του. Γιατί όλα αυτά τά κακά γίνονται όχι μόνο γιατί έτσι θέλησαν κάποιοι άνθρωποι πού έχουν τά δικά τους σχέδια και πίσω άπ' αυτούς ό διάβολος ό όποιος κινεί τά νήματα, αλλά γιατί έμεις κατά βάση ζώντας μακράν τοϋ Θεοϋ εκδιώξαμε τή θεία πρόνοιά Του από κοντά μας μέ τις άμαρτίες και τήν άφροσύνη μας. Είναι φυσικό ότι όσο άφίσταται ό άνθρωπος από τόν Θεόν τόσο προσεγγίζει τόν έχθρό της σωτηρίας μας διάβολο και ξεσποϋν πάνω του τά κακά και οι καταγίδες και είναι πό εκτεθειμένος σέ όλα πού θά συμβοϋν στή ζωή του. Στήν Παλαιά Διαθήκη οι

Άγιοι Προφήτες, οι άπεσταλμένοι τοϋ Θεοϋ, υποδείκνυαν πάντοτε ως αίτία όλων τών δεινών τήν άμαρτία, τήν άποστασία από τόν Θεό και προέλεγαν ότι θά γίνουν κακά στόν κόσμο και άρα οι άνθρωποι έπρεπε νά αλλά-

ξουν τρόπο ζωής και να μετανοήσουν. Οι άνθρωποι όμως δεν μετανοούσαν, ζούσαν όπως και πριν και μάλιστα κατεδίωκαν τους προφήτες, τους απέριπταν, τους περιγελοῦσαν, τους έξεδίωκαν για να μην τους λένε πράγματα που τους ένοχλούσαν. Όταν έρχονταν στή συνέχεια τά δεινά, μαζί με τον λαό εκείνο ταλαιπωρούνταν και οι προφήτες γι' αυτό είναι μεγάλοι άγιοι ενώπιον του Θεού, γιατί συνέπασχαν μαζί με τον λαό του Θεού και δέχονταν τίς συνέπειες της άφροσύνης αυτού του λαού και βιάδιζαν μαζί του προκειμένου να τον στηρίξουν και να τον οδηγήσουν στή οδό της Σωτηρίας. Και τί ύποδεικνυαν οι προφήτες; Σίγουρα όχι κοσμικές λύσεις και διεξόδους. Οι προφήτες ύποδεικνυαν έπιστροφή στον Θεό, μετάνοια, αλλαγή νοοτροπίας, «μετανοήσατε» έλεγαν οι προφήτες και έπιστρέψατε στον Θεό Πατέρα σας και άφου έπιστρέψετε στον Θεό, θά έλκύσετε την πρόνοια του Θεού και σιγά σιγά τά πράγματα θά γίνουν καλύτερα. Τό ζητούμενο δεν είναι να αλλάξουν άπλως τά πράγματα και να ξαναγίνουν όπως ήταν πρώτα, γιατί αν γίνουν αυτά όπως ήταν πρώτα κι έμεις ξαναγίνουμε όπως ήμασταν πρώτα τίποτα δεν θά βγει στό τέλος. Ο σκοπός δεν είναι να βγοῦμε από ένα άδιέξοδο ύλικό και κοσμικό, αλλά να αλλάξουμε νοοτροπία και τρόπο σκέψης, που αυτό άλλωστε σημαίνει και μετάνοια. Όποιος τό καταφέρει σημαίνει ότι δούλεψε πάνω του σωστά και μεταποίησε τή δυσκολία σε πνευματική εργασία. Διαφορετικά μόλις χαλαρώσουν λίγο τά πράγματα, πάλι θά ξεχάσουμε και πάλι θά έπιστρέψουμε στά ίδια. Οι προφήτες λοιπόν κήρυτταν μετάνοια και έπιστροφή στον Θεό. Όλα τ' άλλα σε τελική ανάλυση είναι μάταια και ή ευδαιμονία και ή ύλική ευμάρεια, άκόμη και ή γεωγραφική έλευθερία είναι ένα γεγονός επίγειο. Ο Θεός θέλει πρώτα έλεύθερους ανθρώπους και μετά έλεύθερη γή. Θέλει έλεύθερους ανθρώπους από την άμαρτία, τά πάθη, την άποστασία και τό σκότος της άπουσίας του Θεού. Μετά αυτοί οι όντως έλεύθεροι άνθρωποι θά αποκτήσουν και έλεύθερη πατρίδα. Αν έχεις έλεύθερη πατρίδα και έσύ είσαι αιχμάλωτος στά πάθη σου και στήν άμαρτία, τότε και την

έλεύθερη πατρίδα θά την αιχμαλωτίσεις και θά την άχρηστεύσεις όπως και τό έσωτερικό σου. Έμεις λοιπόν που ζοῦμε σ' αυτή την κατάσταση, όλη αυτή την άνησυχία και άγωνία που έχουν οι άνθρωποι, πρέπει να την συμπυκνώσουμε μέσα στην ψυχή μας και όλην αυτή την πίεση των γεγονότων των καιρών να την διοχετεύσουμε στην προσευχή. Οι Άγιοι Τρεις Παίδες όταν βρέθηκαν στην κάμνο του πυρός στή Βαβυλώνα, είπαν «ήμάρτομεν, ήνομίσαμεν, ήδικήσαμε ενώπιόν Σου» και έριξαν τό βάρος πάνω τους και είπαν έμεις είμαστε άξιοι αυτής της τιμωρίας Θεέ μου, γιατί πραγματικά άμαρτήσαμεν, άδικήσαμεν δεν πορευθήκαμεν σύμφωνα με τίς έντολές σου και σύμφωνα με την οδό της ζωής που μάς υπέδειξες. Είμαστε άξιοι αυτών των κακών που μάς βρήκαν. Αλλά έσένα που είσαι Θεός των Πατέρων μας και ο Θεός που άγαπά τον άνθρωπο και δεν θέλει την άπώλεια και δυστυχία κανενός, ικετεύομεν να μάς γλιτώσεις και αν μάς καταστρέψεις άκόμα δίκαια για τίς άμαρτίες μας, τουλάχιστον να λυπηθείς τον λαό σου και να τον οδηγήσεις σε οδό σωτηρίας. Και έτσι προσευχόμενοι οι Άγιοι Παίδες και οι ίδιοι διαφυλάχθηκαν μέσα στην κάμνο του πυρός αλλά και τον λαό του Θεού διέσωσαν. Αυτή ή ώρα λοιπόν θέλει ανθρώπους προσευχής. Τέτοιους ανθρώπους δόξα τῷ Θεῷ ή Έκκλησία έχει πολλούς και ή προσευχή τους έχει δύναμη. Και όχι μόνο ανθρώπους ζώντες αλλά και κεκοιμημένους, γιατί κι αυτοί προσεύχονται για μάς, οι Άγιοί μας, οι πρόγονοί μας, οι Πατέρες μας που κοιμήθηκαν εν Κυρίῳ, για να περάσει ή δυσκολία. Πάνω άπ' όλα προσεύχονται να συνετιστούμε και διορθώσουμε όλα τά λάθη που κάναμε. Ο άνθρωπος που έλπίζει επί Κύριον δεν ταράσσεται ή καρδιά του και δεν μπαίνει σε κατάσταση και κλίμα πανικού. Ο Χριστός λέει «μή ταρασσέσθω υμών ή καρδιά μηδέ δειλιάτω, πιστεύετε εις τον Θεόν και εις έμέ πιστεύετε». Μάς καλεί ο Θεός να μην ταράζεται ή καρδιά μας, να μην δειλιούμε, να έχουμε πίστη σ' Αυτόν, όχι γιατί δεν θά γίνει τίποτα. Μπορεί να γίνουν όλα όσα σχεδιάζουν και πολύ χειρότερα και πολλά που δεν ξέρουμε τί μάς έτοιμάζουν και ίσως γίνουν δυσκολότερα τά

πράγματα. Αυτό όμως δεν έχει σημασία. Ό,τι και νά γίνει ο άνθρωπος που πιστεύει στον Θεό παρόλο που ως άνθρωπος θλίβεται, στενοχωρείται, πάσχει, αγωνιά και υποφέρει, όμως δεν ταραίζεται ή καρδιά του. Έχει την ελπίδα του στον Θεό, γιατί είναι βέβαιος ότι ο Θεός παρακολουθεί τα πάντα και ό,τι κι αν επιτρέψει, τό δέχεται με εμπιστοσύνη και ελπίδα στην παντοδύναμη Πρόνοια της αγάπης του Κυρίου. Δεν φοβάται τον θάνατο, γιατί νικά τον θάνατο δια του Χριστού. Τί θά μάς κάνουν; θά αφανίσουν τή ζωή μας, τόν τόπο; Άς κάνουν ό,τι νομίζουν και ό,τι μπορούν και ό,τι σχεδιάζουν. Άν ο Θεός τούς τό επέτρεψε άς τό κάνουν. Έμεις ως τέκνα του Θεού πρέπει νά μάθουμε νά υπερβαίνουμε τόν φόβο. Ο φόβος είναι γέννημα της άπιστίας. Γιατί νά φοβόμαστε; Άς αφήσουμε τά πάντα στά χέρια του Θεού. Θά μάς πάρουν τά χρήματα, τή δουλειά, τό αυτοκίνητο, τά πάντα; Δεν είναι ευχάριστο πράγμα αλλά στην ουσία δεν είναι και τίποτα. Τήν ψυχή μας μπορούν νά τήν πάρουν; Όχι. Η ψυχή μας λοιπόν έχει αυτή τή μεγάλη αξία. Όλα τ' άλλα είναι δευτερεύοντα. Τό απέδειξαν και οι πρόγονοί μας, οι οποίοι εγκατέλειψαν τά πάντα όπως τήν περίοδο της εισβολής. Όλοι οι άνθρωποι έχασαν τά πάντα, έφεραν όμως μαζί τους τήν ψυχή τους. Και μ' αυτή έκτισαν τά υπόλοιπα. Άν ο άνθρωπος φυλάξει τήν ψυχή του, τότε δεν ζημιώνει τίποτε. Όπως είπε ο Χριστός : «τί θά ωφελήσει τόν άνθρωπο, αν κερδίσει τόν κόσμο όλο και χάσει τήν ψυχή του; Και τί θά δώσει αντίλλαγμα ο άνθρωπος της ψυχής αυτού;». Έτσι λοιπόν, χωρίς άφελή συνθήματα και έχοντας επίγνωση της δυσκολίας θά κάνουμε ό,τι μπορούμε και ό,τι εξαρτάται από έμάς. Θά βαδίσουμε όμως τόν δρόμο αυτό όποιος κι' αν είναι, με πίστη στον Θεό, με προσευχή πολλή και υπέρβαση των ανθρωπίνων και υλικών πραγμάτων, άκόμη και του ίδιου του θανάτου. Και όσο κι' αν μάς απειλούν τά γεγονότα και τά πράγματα, πρέπει νά φυλάξουμε τήν ψυχή μας νά μήν ταραχθεί, νά μήν σαλευθεί. Λέει στό ψαλτήριο ο Δαβίδ: «ίνα τί περίλυπος εί, ψυχή μου, και ίνα τί συνταράσσεις μέ; έλπισον επί τόν Θεόν,». Νά ελπίζεις στον Θεό. Άν

ο Θεός δεν έχει τή δύναμη νά σε σώσει, θά σε σώσουν τά λεφτά, οι γνωριμίες, οι τράπεζες, οι μεγάλοι και τρανοί του κόσμου τούτου; Άν έχεις τόν Θεό μαζί σου, καταφυγή και ελπίδα σου, μή φοβάσαι. Ό,τι και αν συμβεί «Έγώ είμι μετά σου» λέει ο Θεός. Κι' αν ο Θεός είναι μαζί μας , ποιός θά είναι έναντίον μας; και τί μπορεί νά γίνει έναντίον μας; Τήν ψυχή μας δεν μπορεί νά μάς τήν πάρει κανείς. Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός όταν μιλούσε στους έλληνες, τούς έλεγε «Νά χετε πίστη και μήν φοβάσθε. Όταν ο Τουρκος ζητά τά γρόσια σας, δώστε του τά γρόσια σας, όταν σας ζητά τά ζώα σας, δώστε και τά ζώα σας, όταν σας ζητά τά σπίτια, τά χωράφια σας και ό,τι σας ζητήσει δώστε τα, τήν ψυχή σας όμως νά μήν τήν δώσετε ποτέ. Αυτό έχει σημασία. Όταν αυτό τό καταλάβει ο άνθρωπος τότε αποκτά ένα άλλο νόημα. Έτσι κι' άλλιώς άργά ή γρήγορα αυτός ο επίγειος δρόμος είναι θέμα χρόνου πότε θά τελειώσει. Πώς τήν ψυχή μας θά τήν παραδώσουμε στά χέρια του Θεού, καθαρή και χωρίς άδικίες ή τουλάχιστον κεκαθαυμένα μέσα από τή μετάνοια. Άν αντιμετωπίσουμε τή δυσκολία αυτή με πνεύμα προσευχής, με ελπίδα στον Θεό, με δοξολογία Θεού, με αισιοδοξία, τότε έχουμε ελπίδα ότι θά περάσουμε. Και ό,τι κι αν συμβεί θά τό περάσουμε. Ό,τι επιτρέψει ο Θεός για τίς άμαρτίες μας, όχι γιατί είναι Αυτός ο αίτιος, αλλά γιατί έμεις είμαστε ή αιτία. Έτσι έκαναν και οι Άγιοι. Και μ' αυτό τόν τρόπο άφου έβαζαν τόν δάκτυλον επί τόν τύπον των ήλων άρχιζαν ταυτόχρονα και τή θεραπεία. Άν δεν άρχίσεις έτσι και άρχίσεις νά αιτιάσαι τόν έναν ή τόν άλλο, πάλι θά κάνεις τά ίδια λάθη. Ο καθένας μας λοιπόν με πνεύμα αγάπης και έλεημοσύνης νά στηρίζουμε ο ένας τόν άλλο. Έτσι θά περάσουμε τή δυσκολία αυτή. Έχουμε ελπίδα στην Παναγία μας, στους Άγίους μας και στις προσευχές των πατέρων μας και θά περάσουν όλα αυτά και θά οδηγηθούμε πίο συνετοί σε νέα δεδομένα.

(άπόσπασμα απομαγνητοφωνημένης όμιλίας)

Τό ἐλπιδοφόρο μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως

τοῦ Ἐπισκόπου Λήδρας κ. Ἐπιφανίου,
Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαιρᾶ

Χριστὸς ἀνέστη! χαρὰ μου!

Ο γλυκὺς καὶ ὠραῖος αὐτὸς λόγος τοῦ ὀσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ, διαχρονικὰ παραμένει παρηγορητικὸς γιὰ κάθε μία ψυχὴ. Ἰδιαιτέρως στὶς μέρες αὐτὲς ποὺ δι-
άγουμε, μὲ διπλὴ μάλιστα χρῆση.

Χρησιμοποιεῖται πρῶτα ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ εὐλαβεῖς χριστιανοὺς γιὰ νὰ δηλώσει τὸ μοναδικό, ἐκπληκτικὸ καὶ ἐξαισίο γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως ἐδημούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτὰ καὶ μὲ μίαν ξεχωριστὴ προσωπικὴ ἐπέμβαση δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως παρασύρθηκε στὴν ἀποστασία, διότι τὸν ξεγέλασε ὁ μισάνθρωπος διάβολος. Βλέποντας τὴν τραγικὴ πώση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐλεεινὴ κατάσταση στὴν ὁποία κατήντησε, ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμή τοῦ ἀνακοίνωσε τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Δὲν ἔπαυσε καθ' ὅλο τὸ ἱστορικὸ χρονοδιάγραμμα τῆς ἀνθρωπότητας, μὲ τύπους καὶ αἰνίγματα, σκιωδῶς, συγκαλυμμένα, νὰ προκαταγγέλλει περίτρανα καὶ νὰ καταθέτει ἐγγυήσεις περὶ τῆς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας, περὶ τοῦ Μεσσία, τοῦ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ὅταν ἔφθασε ἡ προκαθορισμένη ὥρα κατὰ τὴν ὁποία ὁ Θεὸς δυναμικὰ θὰ ἐπενέβαινε

μέσα στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, στὴν σκηνὴ τοῦ θεάτρου αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τὰ πάντα βρισκόνταν μέσα σὲ ἓνα χάος· τὰ πάντα βρισκόνταν μέσα στὸ σκοτὸς, τὸ πνευματικὸ καὶ ψηλαφητό· τὰ πάντα βρισκόνταν μέσα στὸν ἄδη, τὸν ἄδη τῆς ἀπογνώσεως, τὸν ἄδη τῆς ἀπωλείας, τὸν ἄδη τῆς κολάσεως. Τότε ἦταν ποὺ ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ταπεινὸς καὶ πραῦς τῆ καρδία. Θεὸς ὢν ἐγένετο ἄνθρωπος γιὰ μᾶς τῆ ἀπειρῶ

αὐτοῦ ἀγάπη καὶ ἀγαθότητι, ἀναζητώντας τὸν πλανώμενο καὶ πλανεμένο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος νόμιζε ὅτι θὰ βρεῖ τὴν εὐτυχία μακρὰν τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον θάμπωσαν τὰ δηλητηριώδη λόγια τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως.

Καὶ ὁ Θεός, ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας, παρέδωσε τὸν ἑαυτὸν του στὸ προαιώνιο

σχέδιο τῆς σωτηρίας μας· ὄχι αὐτὸ ποὺ ἤθελε ὁ ἴδιος, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ ἐμεῖς ἐπιλέξαμε, αὐτὸ ποὺ ἐμεῖς καθορίσαμε. Καὶ τί ἦταν αὐτὸ τὸ σχέδιο; Κόπος καὶ πόνος, θλίψεις καὶ ὀδύνες, παθήματα καὶ θάνατος. Κι αὐτὸς μετὰ χαρᾶς παρέδωσε τὸν ἑαυτὸν του εἰς θάνατον, μάλιστα δὲ σταυρικὸ, δηλαδὴ τὸν πῶ ἀτιμωτικὸ καὶ ἀπάνθρωπο. Προθύμως λοιπὸν παρέδωσε τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὑπέμεινε σταυρὸ καὶ θάνατο, αἰσχύνῃ καταφρονήσας, ἀποβλέποντας στὴν ἀπολύτρωση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους τὸ ὁποῖο τόσο πολὺ ἠγάπησεν. Καὶ γεύτηκε τὸν θάνατο ὁ ἀθάνατος γιὰ νὰ μᾶς ἀθανατίσει, ἀνασταίνοντας τὸν ἑαυτὸν του ἐκ τῶν νεκρῶν. Πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν

ἀναστάς, ὁδοποιεῖ γιὰ τὸν καθένα μας τὴν πορεία πρὸς τὸν οὐράνιο Πατέρα, δίδοντάς μας τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας καὶ σφραγίζοντάς μας διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του τὴν κατὰ χάριν υἰοθεσία, τὴ βεβαίωση καὶ τὴν ὄντολογικὴ πραγματικότητα ὅτι εἴμαστε παιδιὰ κατὰ χάριν τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς καὶ μόνου ὄντως ἀγίου Θεοῦ.

Ἀπὸ τὴ δική του πλευρὰ ὁ Θεὸς ἐτελείωσε, δηλαδή συμπλήρωσε μέχρι τέλους καὶ ἐτελειοποίησε, δηλαδή ὀλοκλήρωσε σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα καὶ σὲ ὅλες τὶς διαστάσεις τὸ ἔργο του. Σ' ἐμᾶς ἀπομένει ἡ διάθεση καὶ ἡ προθυμία, μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ τελεία παράδοση στὰ χέρια του, ὥστε, συνεργοῦντος τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐπιτύχωμε τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς μας πὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν παραμονὴ καὶ διαμονὴ μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ δεῦτερος λόγος τοῦ ἐπικαίρου αὐτῆς τῆς ἐκφωνήσεως «Χριστὸς ἀνέστη! χαρὰ μου!» βρῖσκεται στὰ προσφάτως ἀνακοινωθέντα καὶ παρουσιασθέντα καὶ ἐπισυμβαίνοντα καὶ βιούμενα οἰκτρὰ γεγονότα· ἡ οἰκονομικὴ κρίση μὲ ἀλλεπάλληλα μεγάλα ἐμφράγματα, μὲ ἀλλεπάλληλα μεγάλα σόκ· ἡ ἀπερίγραπτη στάση τῶν εὐρωπαϊῶν καὶ γενικὰ τῶν ξένων· οἱ «φίλοι» καὶ οἱ ἐχθροί· πόλεμος ἐν ὄψει, πόλεμος ἐν δράσει· στρατιωτικὸς πόλεμος, οἰκονομικὸς πόλεμος· τρίτος παγκόσμιος πόλεμος· «καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ... ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῆ οἰκουμένη· ἀρχαὶ ὠδίνων ταῦτα». Ἡ πραγματικότης τῆς καταστάσεως, ἄδης μὲ ὅλα τὰ συνεπακόλουθα· ἡ ἐπανάληψη τῆς πώσεως ὀλοφάνερη ἐμπρὸς μας· τραγωδία, ἡ ἐπανάληψη τῆς ἱστορίας γιὰ ἄλλη μία φορὰ. Ἀποστατήσαμε, προσβλέψαμε στὸ ὠραῖο τοῦ δένδρου ὡς ποτὲ οἱ πρωτόπλαστοι καὶ ἐπέσαμεν· καὶ τί ἦταν τὸ ὠραῖο τοῦ δένδρου; χῶμα καὶ στάκη καὶ σκιά· ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου, ἡ μέθη, ἡ κραιπάλη, ἡ ἡδονὴ καὶ οἱ βιωτικὲς μέριμνες. Ἐφαρμόσαμε στὸν ἑαυτὸν μας τὸ ἀρχαιοελληνικὸ ρητὸ: «φάγωμεν, πῖωμεν, αὐριον γὰρ ἀποθνήσκομεν». Συνειδητοποιήσαμε τὸν ἑαυτὸν μας ἐν μέσῳ σκιάς θανάτου μὲ ὅλα τὰ συνεπακόλουθα: φόβος, τρόμος, ἀγωνία, ἀνησυχία.

Καὶ εὐρισκομένων ἡμῶν μέσα σ' αὐτὸ τὸ

χάος, ἐν μέσῳ ὅλων αὐτῶν τῶν συμβεβηκότων σὲ μᾶς τραγικῶν γεγονότων, ἡ ψυχὴ μας βοᾷ πρὸς τὸν Θεόν: «Κύριε ἐκέκραξα πρὸς Σὲ εἰσάκουσόν μου»· «ἀποστρέψαντος δέ σου τὸ πρόσωπον ταραχθήσομαι»· «μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον»· «ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου καὶ σωθησόμεθα»· «σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου»· «Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου». Καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας, ὁ Μεσσίας, ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνατέλλει ἐκ τοῦ τάφου, ἡ Ζωὴ μας, ἡ ὄντως Ζωὴ, ἕξαστράπτων καὶ λέγων εἰς ἡμᾶς «χαίρετε», καὶ «τὴν χαρὰν ὑμῶν (τὴ δική σας χαρὰ πὺ εἶμαι Ἐγὼ) οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν (κανεὶς δὲν θὰ σᾶς τὴν πάρει)»· «θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (λάβετε θάρρος, διότι ἐγὼ γιὰ χάρι σας ἔχω νικήσει τὸν κόσμον τῆς ἀμαρτίας πὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν θάνατο, ἀπὸ τὸν ἄδη καὶ ὅλα τὰ συνεπακόλουθα).

Μᾶς καλεῖ ὁ ἀναστάς Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ Θεὸς μας στὴν ἀνάσταση καὶ στὴ σωτηρία, στὴν ἀνάσταση ἐκ τῆς πώσεως. Πρῶτη πώση ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεόν, ἡ ἀθέτηση τῶν ὑποσχέσεων πὺ δώσαμε στὸ βάπτισμά μας, ἡ ἀσυγκράτητη ὀρμὴ πρὸς τὴν ἀμαρτία. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι ἡ φυσιολογικὴ πορεία τῆς ἐπιλογῆς μας. Ἡ ἀσπλαγχνία πρὸς τὸν ἀδελφὸ μας, τὸν συνάνθρωπό μας, καὶ ἡ μὲ κάθε τρόπο ἐπιβολὴ μας σ' αὐτόν. Ἡ διατάραξη τῆς τάξεως πὺ ἔθεσε ὁ Θεὸς ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὰ διάφορα ἀρνητικὰ γεγονότα πὺ μᾶς συμβαίνουν. Ἄν ὅμως ταπεινωθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ σταματήσουμε νὰ ἀμαρτάνουμε καὶ διορθώσουμε τὴ ζωὴ μας μὲ τὴ μετάνοια, παραδίδοντας τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τοὺς δικούς μας καὶ τὴ ζωὴ μας στὰ χέρια Του, αὐτὸς εἶναι δυνατὸς καὶ ἰκανὸς νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς καὶ ὅλους τοὺς ὀλέθρους, μάλιστα δέ, μέσα ἀπὸ τὰ συντριμματά μας νὰ μᾶς ἐπαναφέρει στὴν πρώτη δόξα καὶ νὰ μᾶς χαρίσει τὴν υἰοθεσία καὶ τὴν χαρὰ, μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς θησαυροὺς καὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος

τοῦ Δρος Νίκου Νικολαΐδη
Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς Παν. Ἀθηνῶν

Εἶναι ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ ὁ μεγαλύτερος Πατέρας τῆς Κυπριακῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (787 μ.Χ.) τὸν ὀνομάζει «Πατέρα καὶ Διδάσκαλον τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας», ἐνῶ ὁ Μέγας Φώτιος τὸν ἀποκαλεῖ «θαυματοργόν» μέχρι τῶν ἡμερῶν του (9ος αἰ.). Καί σέ ἄλλη περίπτωση ὁ Μέγας Βασίλειος (4ος αἰ.) σέ ἀπαντητικὴ ἐπιστολή του (ἀρ. 258) πρὸς τὸν Ἅγιο Ἐπιφάνιο ἐκφράζει τὸν σεβασμὸ καὶ θαυμασμό του πρὸς τὸ πρόσωπό του.

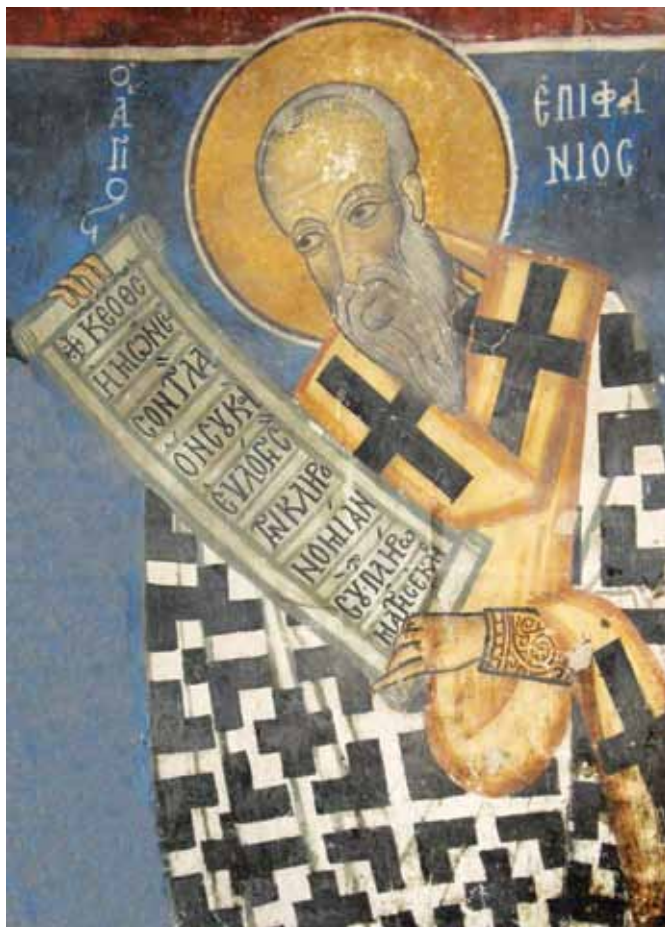
Ἦταν ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος «βαρὺς καὶ βλεπόμενος» (Σοφ. Σολ. 2, 14) καὶ στοὺς ἐγγύς καὶ στοὺς μακρὰν. Ἐξαιτίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κύρους του, διασώζουν οἱ μαθητὲς καὶ βιογράφοι του Πολύβιος καὶ Ἰωάννης, ὁ αὐτοκράτορας Θεοδόσιος ὁ Μέγας ἐξέδωσε διάταγμα, μέ τὸ ὁποῖο ἀνέφερε: «Εἴ τις τῷ πατρὶ Ἐπιφανίῳ τῆς νήσου Κύπρου οὐχ ὑπακούει διὰ τῶν θείων λόγων, ἐξερχέσθω ἀπ' αὐτῆς καὶ ὅπου ἂν θέλῃ κατοικήτω». Καὶ τοῦτο, ἄς μὴ θεωρηθεῖ ὑπερβολή, γιατί γενόμενος ὁ Ἐπιφάνιος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου (367 μ.Χ.), ὕστερα καὶ ἀπὸ ὑπόδειξη τοῦ Γέροντός του Ἁγίου Ἰλαρίωνος, ὁ ὁποῖος ἀσκήτεψε σέ βουνό τῆς Κοινότητος Ἐπισκοπῆ τῆς Πάφου (τό σπήλαιο μέ μικρὸ ναῖσκο

σώζεται μέχρι σήμερα), πρῶτο μέλημά του ἦταν νά ἐκχριστιανίσει τὸ νησί. Ἔτσι, καὶ κατὰ τὴ σωζόμενη ἐπιγραφή σέ οἰκία ἱερέα στό Κούριο, μνημονεύεται ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου ἐξέλιπε ἡ εἰδωλολατρία ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ὅπως οἱ εἰδήσεις μᾶς πληροφοροῦν, ὁ Ἅγιος περιήλθε ὅλη τὴν Κύ-

προ, κηρύσσοντας τὸ Εὐαγγέλιο, ἐπισκεπτόταν τὰ σπίτια, καί, ὅπου ὑπῆρχαν εἰδωλολάτρες, τοὺς μετέστρεψε στὸν Χριστιανισμό. Καὶ τοῦτο, γιατί ὁ ἴδιος ἦταν «πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας» ἀλλὰ καὶ γιατί, ὅπως οἱ συναξαριστὲς του μᾶς εἰδοποιοῦν, θαυματουργοῦσε ὄντας στή ζωή. «Μεῖνε, ἀκόμη λίγο μαζί μας», τὸν παρακαλοῦσαν ὅπου πήγαινε. Καί, ἀφοῦ λειτουργοῦσε, παρέμενε «διδάσκων καὶ ποιῶν θαύματα» μέχρι τὸ ἐσπέρας.

Τὰ γραπτὰ ἔργα του καλύπτουν τρεῖς ὀγκώδεις τόμους τῆς

Πατρολογίας τοῦ Migne. Μέσα σ' αὐτὰ φαίνεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ συμβολὴ του στὰ θεολογικά πράγματα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ ὁ σφοδρὸς ζήλος του γιὰ τὴν ὀρθή πίστη καὶ τὴν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων. Τὰ δύο σπουδαῖα συγγράμματά του, τὸ ἓνα ὁ «Ἀγκυρωτός», τὸ ὁποῖο, κατὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου, δηλοποιεῖ τὴν «ἄγκυρα τῆς πίστεως», ἀποτελεῖ μιά πρώτη στό εἶδος τῆς συστηματικῆς ἐκθεσῆς τῆς δογματικῆς διδασκαλίας

της Ἐκκλησίας μας. Καί τό ἄλλο τό «Πανάριον», πάλι κατά τόν Ἅγιο, εἶναι τό κιβώτιο ἤ πανέρι, τό ὁποῖο περιέχει τά κατάλληλα ἀντίδοτα-φάρμακα ἐναντίον τῶν «δηγμάτων» τῶν φαρμακερῶν ὄψεων, δηλαδή τῶν αἰρέσεων. Χάρις στόν Ἅγιο, μέ τό ἔργο του αὐτό, πληροφοροῦμαστε γιά τίς πολλές αἰρέσεις τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, τούς ἀρχηγέτες τους, τίς διδασκαλίες τους, ὅπως, τό σημαντικότερο αὐτό, καί τίς ἀπαντήσεις πού ἔδινε ἡ Ἐκκλησία.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπό τά πύ πάνω, ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος, ὄντας «ἀκρᾶίος πρωταθλητής» τοῦ Μοναχισμοῦ, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὑπῆρξε πρῶτα ὑποτακτικός τοῦ Γέροντα καί Ἁγίου Ἰλαρίωνα, γιά 30 χρόνια διετέλεσε Ἡγούμενος τοῦ Μοναστηριοῦ «Παλαιόν» στή Βησανδούκη τῆς Παλαιστίνης, τό ὁποῖο ὁ ἴδιος ἴδρυσε. Γι' αὐτό τόν λόγο, κατά τό διάστημα τῆς Ἐπισκοπικῆς του διακονίας στήν Κύπρο ἀπό τό 367-403, ἐργάσθηκε μέ πολύ ζήλο γιά τήν ἐδραίωση τοῦ μοναχισμοῦ στή νήσο μας, ὥστε νά κρίνεται ὡς ὁ θεμελιωτής τοῦ Κυπριακοῦ Μοναχισμοῦ. Μέσα ἀπό τά κείμενά του φαίνεται τό ἀσκητικό πνεῦμα τοῦ Ἁγίου. Ἀλλά καί ἡ ἀγάπη του γιά τόν Μοναχισμό διακριβώνεται, ἀκόμη, καί ἀπό τή στάση του, ὅταν μετέβηκε στήν Κωνσταντινούπολη, ὄχι παρασυρμένος ἀπό τόν Θεόφιλο, Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας, ὅπως κακῶς ἀναφέρεται, γιά νά δικάσει δήθεν τόν Ἰωάννη Χρυσόστομο. Ἀλλά, ὅπως μάς πληροφοροῦν οἱ βιογράφοι του, ὁ τότε πολίος Γέροντας Ἐπιφάνιος, ὄντας ἤδη ἐνενήντα τριῶν ἐτῶν (γεννήθηκε τό 310 μ.Χ. καί κοιμήθηκε τό 403 μ.Χ.), ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Χρυσόστομος φιλοξενεῖ πέραν τῶν 50 φιλωριγενιστῶν μοναχῶν, τούς λεγόμενους Μακρούς Ἀδελφούς, ἔπλευσε στήν Κωνσταντινούπολη, γιά νά δεῖ ὁ ἴδιος προσωπικά τά πράγματα, ἄν δηλαδή ὁ Χρυσόστομος ὠριγενίζει, καί νά «βοηθήσει» τόν Ἰωάννη. Ἔτσι, ὄντας ὁ Ἅγιος στήν Πόλη, τόν συνάντησαν ἐκεῖ καί οἱ μοναχοὶ Μακροὶ Ἀδελφοὶ καί ἀφοῦ κατανόησε ὁ Ἅγιος τό ὅλο ζήτημα, ἀναχώρησε γιά τήν Κύπρο, προτοῦ φθάσει ἐκεῖ ὁ Θεόφιλος. Ὁ ὁποῖος, κατά τήν πληροφορία τοῦ Παλλαδίου, ἐπισκόπου Ἐλενοπόλεως, συγχρόνου τῶν γεγονότων, ὁ Θεόφιλος

ὁδηγήθηκε στήν Κωνσταντινούπολη ὕστερα ἀπό ἐντολή τοῦ αὐτοκράτορα Ἀρκαδίου, πρὸς ἐξέταση, φρουρούμενος ἀπό τόν ἀπεσταλμένο ἀξιωματοῦχο τοῦ Παλατιοῦ Ἐλάφιο. Ἔτσι, τά περί παρεξηγήσεως καί παρουξισμοῦ μεταξύ τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου καί τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου, τά ὁποῖα περιφέρονται καί συσκιαζοῦν τίς σχέσεις τῶν δύο Ἁγίων, ἐλέγχονται ὡς ἀδέσποτα καί ἀνακριβῆ.

Τό μεγαλεῖο τοῦ προσώπου τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου συνεπικουρεῖται, ἀκόμη, καί ἀπό τό γεγονός ὅτι συνέταξε καί Θεία Λειτουργία, ἡ ὁποία ἦταν σέ χρήση, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τήν πρόσφατα ἀνακαλυφθεῖσα (σέ ἀρμενικό κείμενο) Εὐχή τῆς Ἀναφορᾶς. Τῆ σχετική ἐπιστημονική ἐπαλήθευση, ὅτι δηλαδή ἡ Εὐχή αὐτή ἀνήκει σέ ἀπωλεσθεῖσα πλήρη Θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου, ἔκαμε ὁ ἔγκριτος Λειτουργιολόγος ἀείμνηστος Καθηγητής Ἰωάννης Φουντούλης. Ἀλλά καί ὁ γράφων τό παρόν, κατέχει ὀλόκληρη τῆ Θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἐν χρήσει σήμερα στήν Αἰθιοπική (Μονοφυσιτική) Ἐκκλησία. Τό γεγονός, μάλιστα, ὅτι σέ ἀρχαίους ναοὺς, ὅπως τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Στέγης καί ἄλλου, ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος ἱστορεῖται στήν κόγχη τοῦ ἱεροῦ Βήματος μέ ἄλλους Ἱεράρχες-συντάκτες Θείας Λειτουργίας, πράξη ἡ ὁποία σιγά-σιγά ἄρχισε νά καθιερώνεται καί σέ νεώτερους εὐκτήριους οἴκους, τοῦτο προσμαρτυρεῖ τοῦ λόγου τό ἀληθές περί σύνταξης ὑπό τοῦ Ἁγίου καί Θείας Λειτουργίας. Ἄλλωστε στά κείμενα τοῦ Ἁγίου ἀνευρίσκομε πολλοὺς λειτουργικούς στίχους. Ἀλλά καί ἡ ἄποψη ὅτι τῆς Θείας Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων Δώρων συντάκτης μπορεῖ νά εἶναι ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος δέν ἀφίσταται ποσῶς τῆς πραγματικότητας.

Περιστέλλοντας τῆ μικρῆ αὐτῆ ἀναφορᾶ μας γιά τόν Ἅγιο, πρέπει νά σημειώσομε ὅτι τό κῦρος του, ὡς Μεγάλου Πατρός καί Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, συνέβαλε καθοριστικά στήν ἐδραίωση καί διαφύλαξη τῆς Αὐτοκεφαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας καί προσέδωσε διαχρονικό κῦρος στήν Κυπριακή Ἐκκλησία. Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στίς 12 Μαΐου.

Πεντηκοστή και Πεντηκοστιανοί

του π. Ανδρέα Γκατζέλη

Δέκα μέρες μετά την Ανάληψη του Κυρίου στους ουρανούς, την ημέρα της Πεντηκοστής, έκαναν την εμφάνισή τους τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, ως σημείο της συμφιλίωσης που είχε επέλθει ανάμεσα στους ανθρώπους και στον Θεό. Ένα όμως από τα χαρίσματα αυτά, ή γλωσσολαλιά, ήταν διαφορετικό από τα άλλα. Αυτό το χάρισμα φανερώθηκε μέσα στην Έκκλησία με δύο διαφορετικές μορφές.

Την ημέρα της Πεντηκοστής βλέπουμε ότι οι Απόστολοι άρχισαν να δηγοῦνται τα μεγαλεία του Θεού και την αγάπη Του σέ «ξένες» γλώσσες. Ταυτόχρονα τό ιερό κείμενο των Πράξεων των Αποστόλων μάς πληροφορεί ότι ό κάθε ένας από τους εύρισκομένους στην Ίερουσαλήμ καταλάβαινε τό κήρυγμα της αγάπης στή μητρική του γλώσσα (Πράξ. 2,11). Έτσι καταλαβαί-

νουμε ότι μία εκδήλωση του χαρίσματος της γλωσσολαλιάς είναι ή δυνατότητα πού παρέχει τό Άγιο Πνεῦμα νά μεταφερθεί τό μήνυμα της αγάπης του Θεού μεταξύ των ανθρώπων πού δέν μιλάνε την ίδια γλώσσα.

Αλλά ή Έκκλησία μας γνωρίζει και μία δεύτερη εκδήλωση του χαρίσματος της γλωσσολαλιάς. Ο Απόστολος Παῦλος, στήν πρώτη του επιστολή στους Κορινθίους, την ονομάζει πνευματική προσευχή και την αντιδιαστέλλει από τή νοερά προσευχή. Ο Αρχιμανδρίτης Ζαχαρίας από τό Έσσεξ, πνευματικό παιδί του γέροντος Σωφρονίου, έρμηνεύει ως εξής τό φαινόμενο:

«Η έν πνευματι προσευχή ταυτίζεται μέ τήν προσευχή σέ γλώσσες, όταν τό πνεῦμα του ανθρώπου έχει συναίσθηση της εισβολής του Θεού στή ζωή του. Έπιπλέον ὑπήρχαν περιπτώσεις κατά τίς όποιες

ή χάρη πού δίδασκε τούς ανθρώπους νά λατρεύουν τόν Θεό ἐν Πνεύματι καί Ἀληθεία – μέ ὅλη τήν ἐνδότερη ὑπαρξή τους – ἐκδηλώνονταν τόσο πλούσια, ὥστε ξεχυνόταν μέσα ἀπό χειμάρρους ἐνθουσιασμοῦ ... κάποτε μέ λόγους πού ὑπερβαίνουν τήν κατανόηση τοῦ ψυχικοῦ ἀνθρώπου.»

Ἐνῶ ὅμως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δείχνει ξεκάθαρη προτίμηση ὄχι στήν προσευχή μέ «γλώσσες» ἀλλά σέ αὐτό πού ἡ Ἐκκλησία μας γνωρίζει ὡς νοερά προσευχή, κάποια σύγχρονα προτεσταντικά ρεύματα ἐκφράζουν ἀντίθετη ἄποψη.

Οἱ αὐτοαποκαλούμενοι ὡς Πεντηκοστιανοί, πού ἀποτελοῦν ἀκραίες προτεσταντικές ομάδες, θεωροῦν τό φαινόμενο τῆς γλωσσολαλιᾶς ὡς τό μόνο ἀσφαλές κριτήριο γιά τή σωτηρία κάποιου. Γι' αὐτούς εἶναι κριτήριο πιστοποίησης ὅτι ἀνήκει κάποιος στήν ἐκκλησία καί εἶναι ζωντανό μέλος της.

Ἀλλά κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο δέν μπορεῖ ὅλοι νά ἔχουν τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς (Α' Κορ. 12, 4-11). Γι' αὐτό καί τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς τό τοποθετεῖ τελευταῖο στή σειρά τῶν Ἁγιοπνευματικῶν χαρισμάτων (Α' Κορ. 12, 8-10, 28). Ὑπογραμμίζει δέ ὅτι δόθηκε στήν Ἐκκλησία ὄχι γιά τούς πιστούς ἀλλά γιά τούς ἀπίστους, ὥστε νά παρακινήθουν νά πιστέψουν (Α' Κορ. 12, 22). Πουθενά λοιπόν δέν βρῖσκει ἔρεισμα ἡ θέση τῶν λεγόμενων Πεντηκοστιανῶν ὅτι μόνο ὅσοι γλωσσολαλοῦν εἶναι ἀληθinoί χριστιανοί.

Ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Γεωργόπουλος, λέκτορας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καί εἰδικός συνεργάτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στή Συνοδική Ἐπιτροπή γιά θέματα Αἰρέσεων σημειώνει:

«Ἐνῶ τά χαρίσματα πού χορηγεῖ ὁ Θεός στήν Ἐκκλησία δίνονται ἐλεύθερα καί ἀβίαστα μέ σκοπό τήν κατά Χριστόν αὔξηση καί ἐνότητα τοῦ Σώματός Του (Α' Κορ.12), ἡ γλωσσολαλία τῶν Πεντηκοστιανῶν εἶναι καρπός διαφόρων τεχνικῶν, ἐνθουσιαστικῶν ἐκδηλώσεων, συναισθηματικῆς φόρτισης, ὑποβολῆς καί ψυχολογικῶν πιέσεων... Εἶναι ἐνεργήματα τοῦ πνεύματος τῆς πλάνης, πού μετασχηματιζόμενο σέ ἄγγελο φωτός τά παρουσιάζει

ὡς δῆθεν καρπούς – ἐμπειρίες τῆς πλήρωσῆς τους μέ Ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτό ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι ὑπάρχουν πεντηκοστιανές ομάδες πού ἔχουν γλωσσολαλία, ἀλλά εἶναι ἀντιτριαδικές.»

Τό φαινόμενο πού οἱ ἴδιοι θέλουν νά ὀνομάζουν γλωσσολαλία δέν παρατηρεῖται μόνο στίς συνάξεις τῶν Πεντηκοστιανῶν, ἀλλά καί σέ ἄλλες ομάδες, μωαμεθανούς, ἰνδουιστές, μορμόνους, πνευματιστές, ὀραματιστές, πού ἀνήκουν σέ διάφορες θρησκείες καί δόγματα. Ἀλλά στούς Πεντηκοστιανούς συμβαίνει καί τό ἐξῆς παράξενο: ὅταν τούς ἐπισκέπτονται δικoί τους χαρισματοῦχοι δάσκαλοι ἀπό ξένες χῶρες καί μιλοῦν στίς αἰθουσές τους, χρειάζονται διερμηνέα. Κανείς ἀπό αὐτούς δέν μίλησε στά Ἑλληνικά, ἄν καί εἶχε ὅπως λένε τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς.

Ἀκόμη ὅμως καί ἄν ὑποθέσουμε ὅτι ἡ ἐμπειρία τῶν Πεντηκοστιανῶν πηγάζει ἀπό τή μεγάλη τους ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί ἐκφράζει πραγματική αἴσθηση τῆς παρουσίας Του, τούς εἶναι ἀδύνατον νά χειριστοῦν κατάλληλα αὐτή τή δωρεά καί νά ἀσφαλίσουν τή χάρη πού ἐνδεχομένως ἔχουν λάβει. Καί αὐτό διότι δέν γνωρίζουν καί δέν ἀκολουθοῦν τήν Ἱερά Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας ἀλλά εἶναι θύματα τῶν δικῶν τους μικρῶν παραδόσεων στίς ὁποῖες δέν ὑπάρχει σταθερότητα.

Ἐμεῖς ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἔχουμε τήν πραγματική ἐμπειρία τῆς γλωσσολαλιᾶς ἢ τῆς ἐν πνεύματι προσευχῆς. Ὅταν εἴμαστε μόνοι στό δωμάτιό μας προφέρουμε πολύ προσωπικές προσευχές καί αισθανόμαστε μέσα μας τή δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τότε τό Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς διδάσκει νά προσευχόμαστε μέ τρόπους πού δέν μπορούμε νά μεταχειριστοῦμε μπροστά σέ ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἡ Ἐκκλησία μας ὅμως μᾶς καθοδηγεῖ καί μᾶς διδάσκει ἕνα τρόπο προσευχῆς, πού καλλιεργεῖ τήν καρδιά χωρίς νά χάνουμε τόν πνευματικό μας ἔλεγχο. Προτείνει τήν ἐπίκληση τοῦ Ὄνόματος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτή ἡ καρδιακή προσευχή βαθμηδόν ἀντικατέστησε τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς.

Άλώσεις άλλοτε και τώρα

του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα, Πολιτικού Έπιστήμονος

Τό 1453 δέν συνέβη ή πώση τής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, τής Ρωμανίας. Αυτή είχε συμβεί τό 1204 κατά τήν Δ' Σταυροφορία. Οί Τούρκοι βρήκαν μία κεφαλή χωρίς σώμα, μία Κωνσταντινούπολη χωρίς ένδοχώρα. Τό κτύπημα πού κατέφεραν οί Φράγκοι στήν Όρθόδοξη Ρωμηοσύνη και ή κατανομή τών έδαφών τής Αυτοκρατορίας άνοιξαν τόν δρόμο για τή δεύτερη Άλωση από τόν Μωάμεθ τόν Πορθητή. Έκείνη τή χρονιά, τό 1204, άνιχνεύουμε και τή γέννηση του Νέου Έλληνισμού. Τό βυζαντινό κράτος πάυει πλέον νά είναι πολυεθνικό μέ έλληνικό πολιτισμό και στή θέση του έμφανίζονται μικρά κράτη άμιγώς έλληνικά. Η Νί-

καια πρωτίστως, αλλά και ή Ήπειρος και ή Τραπεζούντα είναι τά πρώτα έθνικά κράτη στα Βαλκάνια. Έκφράζουν τήν έλληνορθόδοξη έλπίδα και γεννούν τή Μεγάλη Ίδέα. Τό μυστικό τής επιβίωσης του Έλληνισμού μετά τό 1453 βρίσκεται στήν ιδεολογία και στα κείμενα τών ανθρώπων πού στελέχωσαν τό κράτος τής μικρασιατικής Νικαίας από

τό 1204 μέχρι τό 1261, όταν αυτό τό κράτος έδιωξε τούς Λατίνους από τήν Κωνσταντινούπολη.

Τό μυστικό αυτό λέγεται : Πίστη στή διαχρονική συνέχεια του Έλληνισμού. Και είναι χρήσιμο νά τό θυμόμαστε τώρα πού διερχόμαστε μία ήθική, πνευματική και οικονομική κρίση. Τώρα πού πολλές μικρές άλώσεις άπειλούν τό

έθνος μας μέ άπώλεια ταυτότητας και προσανατολισμού. Από τό 1204 μέχρι και τόν Κυπριακό Άγώνα του 1955-59 ή πίστη στή συνέχεια του Έλληνισμού μάς κρατούσε όρθιους. Περάσαμε άλώσεις, δουλείες, σταυρώσεις, μαρτύρια, αλλά ξαμα κατακτητές, άγωνισθήκαμε σέ καιρούς πολεμικούς ή ειρηνικούς,

προδοθήκαμε από συμμάχους και ύπονομευθήκαμε από μισθοφόρους και από φορείς ξενόφερτων ιδεών, αλλά επιβίωσαμε. Γιατί πιστεύαμε στον έαυτό μας, στο παρελθόν μας και στο μέλλον μας.

Ήδη από τό 1204 αυτή τήν πίστη στή συνέχεια του Έλληνισμού εκφράζουν οί Αυτοκράτορες τής Νικαίας. Ο Θεόδωρος Λάσκαρις

Α', ο Ιωάννης Δούκας Βατάτζης, ο Θεόδωρος Λάσκαρις Β'. Αποτελεί άφθαστο μάθημα αξιοπρεπείας και ιστορίας ή απάντηση του Βατάτζη -Θρακιώτη από τό Διδυμότειχο- πρὸς τόν Πάπα Νικόλαο τό 1237. Ο ήγέτης ενός μικροῦ κράτους του καθημαγμένου Ἑλληνισμοῦ ἀπαντᾷ πρὸς τόν Πλανητάρχη τῆς ἐποχῆς, ἀφοῦ ὁ Παπικός θρόνος ἔστρεψε τούς Σταυροφόρους πρὸς τήν Κωνσταντινούπολη ἀντί γιά τήν Ἱερουσαλήμ. Γράφει, λοιπόν, ὁ ἐλεήμων καί εὐλαβῆς Ὁρθόδοξος Ἀυτοκράτωρ ὅτι ὁ ἴδιος καί οἱ ὑπήκοοί του κατάγονται ἀπό τό ἀρχαῖο γένος τῶν Ἑλλήνων «ἐξ οὗ ἡ σοφία ἐξήνθησεν» γιά ὅλο τόν κόσμο καί ὅτι οἱ περισσότεροι Βυζαντινοὶ Ἀυτοκράτορες ἦσαν καί αὐτοὶ Ἕλληνες. Καί προσθέτει ὅτι στοὺς Ἕλληνες ἐδόθη ἡ Κωνσταντινούπολη ἀπό τόν Μέγα Κωνσταντῖνο καί ὅτι πιστοὶ στήν ἱστορία μας καί στίς παραδόσεις μας θά ἀγωνισθοῦμε γιά νά ἀπελευθερώσουμε τήν Κωνσταντινούπολη καί νά τήν ξανακάνουμε ὀρθόδοξη καί ἑλληνική. Ἄν θέλαμε νά κρίνουμε μέ σημερινά δεδομένα, ὁ Ιωάννης Βατάτζης εἶναι ὁ ήγέτης τῆς δυσπραγούσης Ἑλλάδος καί ὁ Πάπας εἶναι τό Δ.Ν.Τ. Τότε εἶχαμε ήγέτες πού ὑψωναν φωνή ἐθνικῆς ὑπερηφανείας πρὸς τούς ἰσχυροῦς. Τώρα ἄραγε ἔχουμε;

Αὐτή ἡ πεποίθηση στή συνέχεια του Ἑλληνισμοῦ ἔδωσε δύναμη στοὺς προγόνους μας μετά τήν Ἄλωση τῆς Πόλης ἀπό τούς Ὀθωμανούς. Ἔστω καί ἂν χρησιμοποιούσαμε ἐναλλάξ τά ἐθνικά ὀνόματα Ρωμηός, Γραικός καί Ἕλληνας, οὐδέποτε χάσαμε τήν ἐθνική μας συνείδηση πού ἦταν ἄρρηκτα δεμένη μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἡ πίστη στή διαχρονικότητα του Γένους διατρανώθηκε μέσα ἀπό ἀναγνώσματα ὅπως ἡ Φυλλάδα του Μεγαλέξανδρου καί ἡ Ἀχιλλιάς, μέσα ἀπό τήν ἐμμόνη στήν Ἑλληνική γλώσσα, μέσα ἀπό τήν ἀναπαράσταση Ἀρχαίων σοφῶν στον πρόναο πολλῶν ἐκκλησιῶν, μέσα ἀπό ποιήματα καί δημοτικά τραγούδια, μέσα ἀπό κηρύγματα καί ὁμιλίες λογίων. Ἡ συνέχεια του Ἑλληνισμοῦ ἐνέπνευσε τόν Ρήγα, τούς κλεφταρματολοῦς, τίς διακηρύξεις καί τά Συντάγματα του 1821, τόν Διονύσιο Σολωμό πού καλεῖ τούς Τριακόσιους του Λεωνίδα νά

σηκωθοῦν καί νά ἔλθουν κοντά μας. Σήμερα πού περνοῦμε μία πολλαπλή κρίση ἀναμένουμε ἀπό τούς πνευματικούς ταγούς μας νά ξαναμιλήσουν γι' αὐτή τή διαχρονικότητα του Ἑθνους, νά μᾶς δώσουν διδάγματα ἀπό τήν Ἀρχαιότητα, τό Βυζάντιο, τή Φραγκοκρατία καί τήν Τουρκοκρατία, νά μᾶς ποτίσουν μέ τό κρασί του '21 πού ἔλεγε ὁ Κωστής Παλαμάς. Κι ὅμως βλέπουμε ὀρισμένους ἀπό αὐτούς τούς διανοομένους μας νά μᾶς δηλητηριάζουν μέ σάπιες πνευματικές τροφές. Ἀρνούνται τή συνέχεια του Ἑλληνισμοῦ, χλευάζουν τήν ἑλληνορθόδοξη ταυτότητά μας, ἀφελληνίζουν τήν παιδεία μας, εἰσάγουν στρατιές μισθοφόρων ἀπό διάφορες χώρες στό ὄνομα ενός κίβδηλου ἀνθρωπισμοῦ, ἀποδομοῦν τήν Παιδεία μετατρέποντας τά σχολεῖα σέ κέντρα ταχύρρυθμης ἐκπαίδευσης Ἡλεκτρονικῶν Ὑπολογιστῶν καί ἀφήνοντας τά παιδιά χωρίς πρότυπα, χωρίς ἀξίες.

Μποροῦμε καί δικαιοῦμαστε νά βγοῦμε ἀπό τήν κρίση. Ἀρκεῖ νά μὴ ξεχάσουμε τό μυστικό τῶν προγόνων μας. Νά ἀντισταθοῦμε στίς ἠθικές, πνευματικές καί οικονομικές ἀλώσεις προτάσσοντας τή συνέχεια του Ἑλληνισμοῦ. Νά μετατραποῦμε σέ μία δυναμική ἠθική πλειοψηφία, ἡ ὁποία μέ εἰρηνικό καί δημοκρατικό τρόπο θά βάλει στό περιθώριο τούς διανοομένους τῆς συμφορᾶς καί θά ξανασυνδέσει τίς τύχες τῆς Ἑλλάδας, τῆς Κύπρου καί τῶν Ἀποδήμων μέ τό γάργαρα νερό τῆς διαχρονικῆς ἑλληνικότητας, τό μόνο πού μᾶς ξεδιψᾷ καί μᾶς ξεπλένει. Νά βάλουμε στό περιθώριο τίς ὑλιστικές ἰδεολογίες πού ἀποχαυνώνουν τούς νέους μας μλώντας τους εἴτε γιά τή νομοτέλεια τῆς δικτατορίας του προλεταριάτου εἴτε γιά τή νομοτέλεια τῆς νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, ἡ ὁποία γκρέμισε τά σύνορα γιά νά φέρει τελικά στήν Εὐρώπη τά προβλήματα τῶν ἀμερικανικῶν τραπεζῶν. Τό πνεῦμα του Ἑλληνισμοῦ ἦταν πάντα ἀγωνιστικό καί ἀντιστασιακό. Ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος δέν ὑπετάγη στοὺς ὄρους του Μωάμεθ, ἀλλά ἔπεσε μαχόμενος. Οἱ σημερινές μάχες δέν θά δοθοῦν μέ σπαθιά, ἀλλά μέ ιδέες καί ἰδανικά. Ἀρκεῖ νά ξαναπιστέψουμε στή συνέχεια του Ἑλληνισμοῦ!

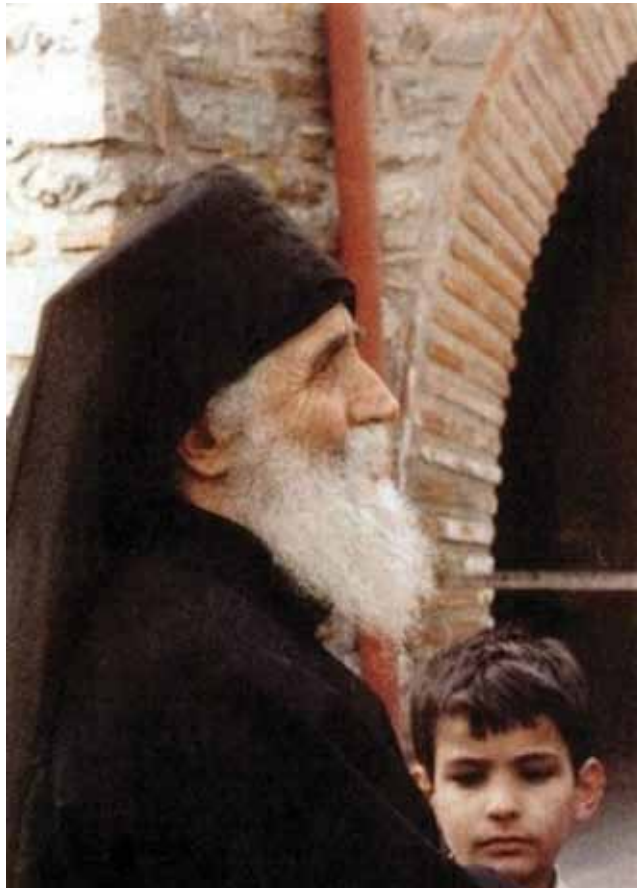
Ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο «Ζητεῖτε πρῶτον τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ»

Ο Θεός ἀγαπάει τό πλάσμα Του, τήν εἰκόνα Του, καί τό φροντίζει γι' αὐτά πού τοῦ χρειάζονται. Ἄν δέν τό πιστεύη καί παλεύη μόνος του νά τά ἀποκτήσῃ, θά ταλαιπωρηθῆται. Μά ἄν ὁ Θεός δέν δώσῃ αὐτά τά ἐπίγεια, τά ὑλικά πράγματα, δέν θά στενοχωρηθῆ ὁ ἄνθρωπος πού ζῆ πνευματικά. Ἄν ζητᾶμε πρῶτα τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί αὐτή εἶναι ἡ μόνη μέριμνά μας, ὅλα τά ἄλλα θά μᾶς δοθοῦν. Θά ἀφήσῃ ὁ Θεός τό πλάσμα Του; Τό μάννα πού ἔρριχνε ὁ Θεός καθημερινά στους Ἰσραηλίτες στήν ἔρημο, ἄν τό κρατούσαν γιά τήν ἄλλη μέρα, σάπιζε. Ἔτσι τά οἰκονόμησε ὁ Θεός, γιά νά ἔχουν ἐμπιστοσύνη στήν θεία πρόνοια.

Ἀκόμη τό “ζητεῖτε πρῶτον τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ” δέν τό ἔχουμε καταλάβει. Ἦ πιστεύουμε ἢ δέν πιστεύουμε. Ὅταν πῆγα νά μείνω στό Σινᾶ, δέν εἶχα τίποτε. Δέν σκέφθηκα ὅμως καθόλου τί θά γίνω στήν ἔρημο μέσα σέ ἄγνωστους ἀνθρώπους, τί θά φάω, πῶς θά ζήσω. Τό ἀσκητήριο τῆς Ἁγίας Ἐπιστήμης, ὅπου θά ἔμενα, ἦταν χρόνια ἐγκαταλελειμμένο, ἀκατοίκητο. Ἐπειδή δέν ἤθελα νά ἐπιβαρύνω τό μοναστήρι, δέν ζήτησα τίποτε. Μοῦ ἔφεραν λίγο ψωμί ἀπό τό μοναστήρι καί τό γύρισα πίσω. Γιατί νά ἀνησυχῶ, ἀφοῦ ὁ Χριστός εἶπε: “Ζητεῖτε πρῶτον τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ”; Τό νερό καί αὐτό ἦταν ἐλάχιστο. Οὔτε ἐργόχειρο ἤξερα, γιά νά πῆς

πῶς θά δούλευα καί θά ἔβγαζα τό ψωμί μου. Τό μόνο ἐργαλεῖο πού εἶχα ἦταν ἓνα ψαλίδι. Τό χώρισα στά δύο, τό ἀκόνισσα σέ μιά πέτρα, πῆρα καί ἓνα ξύλο καί ἄρχισα νά φτιάχνω ξυλόγλυπτα εἰκονάκια. Δούλευα καί ἔλεγα καί τήν εὐχή. Γρήγορα ἐξασκήθηκα. Ἔφτιαχνα συνέχεια τό ἴδιο σχέδιο, καί τήν δουλειά πού θά ἔκανα σέ πέντε μέρες, τήν ἔκανα σέ ἔντεκα ὥρες, καί ὄχι μόνο δέν στερεθήκα, ἀλλά βοηθοῦσα καί τά Βεδουϊνάκια. Γιά ἓνα διάστημα ἔκανα ἐργόχειρο ἀρκετές ὥρες τήν ἡμέρα. Ὑστερα εἶχα φθάσει σέ μιά κατάσταση πού δέν ἤθελα νά κάνω ἐργόχειρο, ἀλλά ἔβλεπα καί τήν ἀνάγκη πού εἶχαν τά Βεδουϊνάκια. Ἐνα σκουφί καί ἓνα ζευγάρι πέδιλα νά τοῦς ἔδινες, ἦταν γι' αὐτά πολύ μεγάλη εὐλογία... Μοῦ πέρασε λοιπόν ὁ λογισμός: “Ἦρθα ἐδῶ, γιά νά βοηθῶ τοῦς Βεδουϊνοὺς ἢ γιά νά κάνω προσευχή γιά ὅλον τόν κόσμο;”. Ἔτσι ἀποφάσισα νά περιορίσω τήν δουλειά, γιά νά εἶμαι πῶς ἀπερίσπαστος καί

νά προσεύχωμαι περισσότερο. Καί μήπως περιορίμενα ἀπό πουθενά βοήθεια; Οἱ Βεδουῖνοι δέν εἶχαν οἱ ἴδιοι νά φάνε. Τό μοναστήρι ἦταν μακριά. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ἔρημος. Τήν ἴδια μέρα ὅμως πού περιορίσα τήν δουλειά, γιά νά διαθέσω περισσότερο χρόνο στήν προσευχή, ἔρχεται κάποιος καί μέ βρῖσκει ἔξω ἀπό τό ἀσκητήριο καί μοῦ λέει: “Νά, πάρε αὐτές τίς ἑκατό λίρες, γιά νά βοηθᾶς τά Βεδουϊνάκια

καί νά μή βγαίνης από τό πρόγραμμά σου καί νά προσεύχεσαι"! Δέν άντεξα. Τόν άφησα μόνον του γιά ένα τέταρτο καί πήγα λίγο μέσα. Μοϋ είχε δημιουργήσει τέτοια κατάσταση ή πρόνοια καί ή αγάπη του Θεού, πού δέν μπορούσα νά συγκρατήσω τά δάκρυά μου. Βλέπεις πώς ο Θεός οικονομάει, όταν ύπάρχη ή καλή διάθεση; Γιατί εγώ πόσα θά τούς έδυνα; Έδυνα σέ ένα, έρχόταν τό άλλο, "έμένα δέν μου έδωσες, Πάτερ!", έλεγε, ύστερα έρχόταν άλλο, "έμένα δέν μου έδωσες, Πάτερ!".

Οικονομάει ο Θεός. Βλέπει τίς ανάγκες, τίς έπιθυμίες μας, καί, όταν κάτι είναι γιά τό καλόμας, μάς τό δίνει. Όταν κανείς χρειάζεται σέ κάτι βοήθεια, ο Χριστός καί ή Παναγία βοηθούν. Ρωτούσαν τόν Γέροντα Φιλάρετο: "Τί θέλεις, Γέροντα, νά σέ οικονομήσουμε;", "Ο,τι θέλω ή Παναγία θά τό στείλη", άπαντούσε εκείνος. Καί έτσι γινόταν. Όταν έμπιστευόμαστε τόν έαυτό μας στόν Θεό, ο Καλός Θεός μάς παρακολουθεί καί μάς οικονομάει. Σάν καλός οικονόμος δίνει στόν καθένα μας ό,τι του χρειάζεται καί μάς φροντίζει ακόμη καί σέ λεπτομέρειες γιά τίς υλικές ανάγκες μας. Καί γιά νά καταλάβουμε τήν φροντίδα Του, τήν πρόνοιά Του, μάς δίνει άκριβώς ό,τι μάς χρειάζεται. Νά μήν περιμένης όμως πρώτα νά σου δώση ο Θεός, αλλά έσύ νά δώσης όλο τόν έαυτό σου στόν Θεό. Γιατί, εάν ζητάς συνέχεια από τόν Θεό καί δέν αφήνης τόν έαυτό σου μέ έμπιστοσύνη στόν Θεό, αυτό δείχνει ότι έχεις δικό σου σπίτι καί άποξενώνεσαι από τίς αιώνιες ουράνιες Μονές. Όσοι άνθρωποι τά δίνουν όλα στόν Θεό καί δίνονται όλόκληροι σ' Αυτόν, στεγάζονται κάτω από τόν μεγάλο τροϋλλο του Θεού καί προστατεύονται από τήν θεία Του πρόνοια. Η έμπιστοσύνη στόν Θεό είναι μιά συνεχής μυστική προσευχή, πού φέρνει άθόρυβα τίς δυνάμεις του Θεού εκεί πού χρειάζονται καί τήν ώρα πού χρειάζονται, καί τότε τά φιλότιμα παιδιά Του Τόν δοξολογούν συνέχεια μέ πολλή ευγνωμοσύνη.

Ο Παπα-Τύχων, όταν είχε πάει στό Καλύβι του Τιμίου Σταυρού, δέν είχε ναό, άν καί του ήταν απαραίτητος. Ούτε χρήματα είχε γιά νά φτιάξη, παρά μόνο μεγάλη πίστη στόν Θεό. Μιά μέρα προσευχήθηκε καί ξεκίνησε γιά τίς

Καρτές, μέ τήν πίστη ότι ο Θεός θά του οικονομούσε τά χρήματα πού χρειαζόταν, γιά νά φτιάξη τόν ναό. Πρίν φθάση ακόμη στίς Καρτές, τόν φώναξε από μακριά ο δικαίος τής Σκήτης του Προφήτη Ηλία. Όταν πλησίασε ο Παπα-Τύχων, ο δικαίος του είπε: "Κάποιος καλός Χριστιανός από τήν Αμερική μου έστειλε αυτά τά δολλάρια, γιά νά τά δώσω σέ κανέναν άσκητή πού δέν έχει ναό. Έσύ δέν έχεις ναό· πάρ' τα καί φτιάξε". Δάκρυσε ο Παπα-Τύχων από συγκίνηση καί ευγνωμοσύνη στόν Καλό Θεό πού, σάν καρδιογνώστης πού είναι, είχε φροντίσει γιά τόν ναό, πρίν ακόμη εκείνος Τόν παρακαλέση, ώστε νά του έχει έτοιμα τά χρήματα, όταν θά του τά ζητούσε.

Όταν κανείς αφήνεται στόν Θεό, ο Θεός δέν τόν αφήνει. Καί πράγματι, άν χρειασθής αύριο στίς δέκα ή ώρα κάτι, όταν δέν είναι παράλογο καί είναι ανάγκη πραγματική, έννιά καί σαράντα πέντε λεπτά ή έννιά καί μισή θά τό έχει έτοιμο ο Θεός, γιά νά σου τό δώση. Π.χ. σου χρειάζεται ένα κύπελλο στίς έννιά ή ώρα. Στίς έννιά παρά πέντε σου έρχεται τό κύπελλο. Σου χρειάζονται πεντακόσιες δραχμές. Τήν ώρα που τίς θέλεις έρχονται άκριβώς πεντακόσιες δραχμές· ούτε πεντακόσιες δέκα ούτε τετρακόσιες ενενήντα. Έχω παρατηρήσει ότι, άν μου χρειασθής λ.χ. κάτι αύριο, ο Θεός τό έχει προνοήσει από σήμερα: πρίν δηλαδή τό σκεφθώ εγώ, τό έχει σκεφθή ο Θεός πού νωρίς καί τό παρουσιάζει τήν ώρα πού τό χρειάζομαι. Γιατί από εκεί πού έρχεται, γιά νά φθάση σ' έμένα άκριβώς τήν ώρα πού τό χρειάζομαι, βλέπω πόσος χρόνος απαιτείται. Άρα ο Θεός τό φρόντισε νωρίτερα.

Όταν από φιλότιμο κάνουμε τόν Θεό νά χαίρεται μέ τήν ζωή μας, τότε Εκείνος δίνει άφθονες τίς ευλογίες Του στά φιλότιμα παιδιά Του, τήν ώρα πού τίς χρειάζονται. Όλη ή ζωή μετά περνάει μέ ευλογίες τής θείας πρόνοιας. Μπορώ ώρες νά σάς λέω παραδείγματα από τήν θαυμαστή πρόνοια του Θεού.

Απόσπασμα κειμένου από τό βιβλίο
**"Πνευματική Αφύπνιση - Λόγοι Β,
 Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου"**

Λόγος περί πλεονεξίας

του Ἁγίου Ἰωάννου του Χρυσοστόμου

Ἔχεις λίγα χρήματα καὶ ζητᾶς πολλά. Ἔχεις πολλά καὶ ὀνειρεύεσαι περισσότερα. Ὅσα κι ἂν ἔχεις, δέν εἶσαι ἱκανοποιημένος. Γιατί ἄφησες τὴν πλεονεξία νά σ' αἰχμαλωτίσει, ἄνθρωπε μου; Δέν ξέρεις ὅτι σ' ἄλλους θά μείνουν τό χρυσάφι καὶ τό ἀσήμι, ἐνῶ σ' ἐσένα οἱ κατάρες κι οἱ κατηγόριες; Δέν ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι θά σέ καταδιώκουν ἀμείλικτα, καὶ σέ τούτη τὴ ζωή καὶ στήν ἄλλη, τά δάκρυα, οἱ βαρυγγώμες κι οἱ ἀναστεναγμοὶ τοῦ φτωχοῦ πού ἐξουθένωσες, τοῦ συνεργάτη πού ἀδίκησες, τοῦ δουλευτῆ πού ἐκμεταλλεύτηκες, τοῦ ὀφειλέτη πού φυλάκισες; Ὅταν ὅλοι οἱ ζημιωμένοι ἀπό σένα θά παρουσιαστοῦν μαζί σου στό φοβερό δικαστήριο τοῦ Χριστοῦ, τί θά πεις στόν ἀδέκαστο Κριτή, μή ἔχοντας μάλιστα κανένα συνήγορο γιά νά σέ υπερασπίσει;

Τούς δικαστές τῆς γῆς μπορείς νά τούς ξεγελάσεις ἢ καί νά τούς ἐξαγοράσεις. Τόν Δικαστή τ' οὐρανοῦ ποτέ. Τούς ἀνθρώπινους νόμους μπορείς νά τούς παραβείς μέ τεχνάσματα νομιμοφανῆ δίχως συνέπειες. Τόν θεϊκό νόμο ὄχι. Γιατί ὁ Κύριος βλέπει τίς πράξεις σου. Καί ἀργά ἢ γρήγορα θά λογοδοτήσεις σ' Ἐκείνον, πού στέκεται πλάι στοὺς ἀδικημένους καὶ προστα-

τεύει ὅσους δέν μπορούν νά διεκδικήσουν τό δίκιο τους. Καί μή μοῦ πεις, «ὁ τάδε, μολονότι κακός, καὶ πλεονέκτης, εἶναι εὐτυχισμένος». Για τώρα ναί, δέν θά εἶναι ὅμως ὡς τό τέλος. «Μή φθονεῖς τὴν εὐτυχία ὅσων σκέφτονται πονηρά καὶ μή ζηλεύεις ὅσους κάνουν τό κακό», λέει ἡ Γραφή (Ψαλμ. 36:1), «γιατί γρή-

γορα σάν τό χορτάρι θά ξεραθοῦν καὶ σάν τὴ γλόη θά μαραθοῦν».

Ἡ πλεονεξία εἶναι σάν τό χαλασμένο προζύμι, πού καταστρέφει ὅλο τό ζυμάρι. Ἔτσι, ἂν ἀπό τὴν ἀδικία κερδίζεις ἔστω καὶ λίγα, ὀλόκληρη ἡ περιουσία σου σπλώνεται. Γι' αὐτό, πολλές φορές, λίγα πού κερδίθηκαν ἄνομα, ἔγιναν αἰτία νά χαθοῦν πολὺ περισσότερα, πού ἀποκτήθηκαν καλά. Μά, θά μέρωτήσεις, ὅλοι οἱ πλεονέκτες θά δοκιμάσουν συμφορές; Ὅπωςδήποτε, μολονότι ὄχι ὅλοι τίς ἴδιες. Κι ἂν δέν

τιμωρηθοῦν στήν παρούσα ζωή, τότε νά τούς λυπηθεῖς περισσότερο, γιατί τούς περιμένει μεγαλύτερη κόλαση στή μέλλουσα. Στήν περίπτωση αὐτή, μάλιστα, τίς συνέπειες τῶν ἀδικιῶν τους θά τίς ὑποστοῦν στή γῆ οἱ κληρονόμοι τῆς περιουσίας τους, ἐφόσον γνωρίζουν ὅτι ἀποκτοῦν ἀγαθὰ μαζεμένα μέ ἀδικίες, ἀγαθὰ πού ἀνήκουν σέ ἄλλους. Αὐτό,

άλλωστε, επιτάσσει και ο άνθρωπος νόμος, πού δίνει τό δικαίωμα στον καθένα να διεκδικήσει τά πράγματά του όχι από εκείνον πού τού τά άρπαξε, αλλά απ' όποιονδήποτε τά έχει στην κατοχή του.

Άν, λοιπόν, γνωρίζεις εκείνους πού άδικήθηκαν, δώσε τους όσα τούς ανήκουν, ή μάλλον πολύ περισσότερα, όπως έκανε ο Ζακχαίος τού Ευαγγελίου. Άν πάλι δέν τούς γνωρίζεις, τότε μοίρασε τα σε φτωχούς. Έτσι θα αποτρέψεις τή συμφορά πού σε απειλεί. Γιατί, αν αποδώσεις μόνο όσα άρπαξες ή κληρονόμησες από άρπαγα πλεονέκτη, κανένα κέρδος δέν έχεις. Αυτό αποδεικνύει ή περίπτωση τού Ζακχαίου, πού ανέφερα. Μόνο όταν ο αρχιτελώνης εκείνος υποσχέθηκε, «θα δώσω τάμισά από τά υπάρχοντά μου στους φτωχούς και θ' ανταποδώσω στό τετραπλάσιο όσα πήρα μέ άπάτη», ο Κύριος βεβαίωσε: «Σήμερα αυτή ή οικογένεια σώθηκε» (Λουκ.19:8,9)

Έμεις, αντίθετα, αρπάζουμε άμέτρητα και δίνουμε λίγα, νομίζοντας ότι έτσι εξαλείφουμε τήν άδικία και ικανοποιούμε τόν Θεό. Άν, όμως, ο Κάιν, πού πρόσφερε θυσία στον Θεό από τά χειρότερα γεννήματά του, χωρίς ώστόσο και ν' άδικήσει κάποιον άλλον, τιμωρήθηκε πολύ αυστηρά, πώς δέν θα πάθουμε χειρότερα έμεις, πού από τά αποκτήματα τής άδικίας και τής πλεονεξίας προσφέρουμε μερικά ψίχουλα στον φτωχό συνάνθρωπο, δηλαδή στον ίδιο τόν Χριστό; Γιατί προσβάλλεις τόν Κύριο, προσφέροντάς Του μικρά δώρα; Τέτοια τροφή δέν δέχεται, έστω κι αν πεθαίνει από τήν πείνα. Καλύτερα να δώσεις εκείνα πού ανήκουν σε άλλους.

Πές μου, αν δεις δυό ανθρώπους, από τούς όποιους ο ένας είναι γυμνός και ο άλλος ντυμένος, και γδύσεις τόν δεύτερο για να ντύσεις τόν πρώτο, δεν θα διαπράξεις άδικία; Αναμφίβολα ναί. Άν λοιπόν, διαπράττεις άδικία και όχι έλεημοσύνη, δίνοντας σε άλλον όσα άρπαξες, πώς λογαριάζεις σαν έλεημοσύνη τό να δώσεις ένα άσήμαντο μέρος, ένα τίποτα;

Ο πλούσιος τής ευαγγελικής παραβολής δέν έκανε καμιάν άδικία σε βάρος τού φτωχού Λαζάρου. Μόνο και μόνο επειδή δέν τόν συμπόνεσε, επειδή δέν τόν έλέησε, κατα-

δικάστηκε να βασανίζεται στον άδη (Λουκ. 16:19-25). Ποιάν άπολογία, έπομένως, θα βρουν εκείνοι πού όχι μόνο δέν έλεούν, αλλά και άδικούν τούς άλλους;

Όταν ο Κύριος θα έρθει πάλι με όλη Του τή δόξα για να κρίνει τόν κόσμο, θα πεί στους άσπλαχνους και άνελεήμονες, πού θα είναι συναγμένοι στ' άριστερά Του: «Φύγετε από μπροστά μου, καταραμένοι! Πηγαίνετε στην αιώνια φωτιά, πού έχει έτοιμαστέι για τόν διάβολο και τούς δικούς του. Γιατί πείνασα, και δέν μου δώσατε να φάω· δίψασα, και δέν μου δώσατε να πιω· ξένος ήμουνα, και δέν με περιμαζέψατε· γυμνός ήμουνα, και δέν με ντύσατε· άρρωστος και φυλακισμένος ήμουνα, και δέν ήρθατε να με δείτε» (Μαθ. 25:41-42). Άν, λοιπόν, καταδικάζονται μαζί με τόν διάβολο στην αιώνια φωτιά όσοι δέν έδωσαν τροφή και νερό στον Χριστό, όταν πεινούσε και διψούσε, τί θα πάθουν όσοι Τόν παραδίνουν στην πείνα, με εκείνα πού αρπάζουν; Τί θα πάθουν όσοι όχι μόνο δέν Τόν ντύνουν, όταν είναι γυμνός, αλλά και Τόν γδύνουν, όταν είναι ντυμένος; Τί θα πάθουν όσοι όχι μόνο δέν Τόν περιμαζεύουν, όταν είναι ξένος, αλλά και Τόν αποδιώχνουν; Τί θα πάθουν όσοι όχι μόνο δέν τόν ανακουφίζουν, όταν είναι άρρωστος, αλλά και Τόν βλάπτουν; Τί θα πάθουν, τέλος, όσοι όχι μόνο δέν Τόν επισκέπτονται, όταν είναι φυλακισμένος, αλλά και, όταν είναι έλεύθερος, ό,τι μπορούν κάνουν για να Τόν κλείσουν στη φυλακή;

Ο Κύριος είπε: «Άν αγαπάτε αυτούς πού σας αγαπούν, μήν περιμένετε τήν εϋνοια τού Θεού· γιατί και οι άμαρτωλοί αγαπούν αυτούς πού τούς αγαπούν» (Λουκ. 6:32). Άν λοιπόν είναι άμαρτωλός όποιος αγαπά μόνο όσους τόν αγαπούν, τί είναι εκείνος πού βλάπτει όσους δέν τόν άδίχησαν; Άν είναι άξιοκατάκριτος όποιος δέν έλεει από τά δικά του αγαθά, τί είναι εκείνος πού αρπάζει και τά ξένα; Γιατί, τό ξέρετε, όχι μόνο τό ν' αρπάζει κανείς τά ξένα, αλλά και τό να μή δίνει από τά δικά του σ' όσους έχουν ανάγκη, είναι άδικία και πλεονεξία, είναι παράβαση θεϊκής έντολής και άμαρτία.

Ἡ ἐπίσκεψη τῆς Ἁγίας Ἐλένης στήν Κύπρο

τοῦ Δρος. Δημητρίου Χ. Καππαή, Θεολόγου

Ἡ ἀρχαιότατη παράδοση περί τῆς ἐπισκέψεως τῆς ἁγίας Ἐλένης στήν Κύπρο εἶναι στενά συνυφασμένη μετά τῆς παραδόσεως τοῦ ταξιδιοῦ της στίς ἀρχές τοῦ 4ου αἰώνα μ.Χ. στήν Παλαιστίνη καί τῆς εὑρέσεως ἀπό αὐτῆς τοῦ Τιμίμου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας. Σύμφωνα λοιπόν μέ τή διασωθεῖσα παράδοση ἀναφέρονται δύο ἐπισκέψεις τῆς Ἁγίας στήν Κύπρο, μία πρό τῆς ἀφίξεώς της στήν Παλαιστίνη καί ἡ ἄλλη μετά τήν ἀναχώρησή της ἀπό ἐκεῖ «ἐλυπήθη πολλά ἡ ἁγία πώς ἦβρεν τοιοῦτον ὠραῖον τόπον (Κύπρον) ἔρημον, καί ἀπ' ἐκεῖ ὑπήγεν εἰς τήν Ἱερουσαλήμ...καί μετά τήν εὑρεση τοῦ Τιμίμου Σταυροῦ ἀπέπλευσεν καί πάλι εἰς τῆς Κύπρου τό νησίον...», ἀναφέρει ἡ παλαιά πηγή πού ἀνάγεται στόν 13ο αἰώνα.

καί τῆς Ἀποκαθλώσεως καθὼς ἐπίσης καί τῆ Βασιλικῆ της Γεννήσεως στή Βηθλεέμ τό 327 μ.Χ., ἡ Ἁγία ἀπέπλευσε μέ τή συνοδεία της γιά τή Βασιλεύουσα. Λόγω ὅμως φοβερῆς θαλασσοταραχῆς ἀναγκάστηκε νά προσαράξει στά παράλια τῆς Κύπρου καί συγκεκριμένα στίς ἐκβολές τοῦ ἀρχαίου χειμάρρου Τέτιου πού ἀπό τότε ὀνομάστηκε πρός τιμή τῆς Βασιλοπόταμος. Ἡ ἀφίξη αὐτή ἔφερε μεγάλη εὐλογία στόν τόπο μας ἀλλά καί μάς ἀφησε ὡς παρακαταθήκη τή χάρη τοῦ Τιμίμου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Σύμφωνα μέ τό χρονικό του Κυπρίου χρονογράφου τοῦ 15ου αἰώνα Λεόντιου Μαχαιρά, ὅταν ἡ Ἁγία ἔφθασε κι ἄραξε στήν κυπριακή γῆ, ἔβγαλε στήν ἀκτὴ τό μπαούλο μέ τοὺς Σταυρούς καί (μαζί μέ τή συνοδεία της) ἔφαγαν στόν Βασιλοπόταμο. Κι ὅταν τελείωσαν, πλάγια-

Μετά τή θαυματουργική εὑρεση τοῦ Τιμίμου Σταυροῦ στήν Ἁγία Γῆ καί τήν οἰκοδόμηση τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, πού περιλαμβάνει μεταξύ ἄλλων τά προσκυνήματα τοῦ Παναγίου Τάφου, τοῦ Γολγοθά

σε καί κουρασμένη ἀπό τή θάλασσα, κοιμήθηκε. Κι εἶδε ἓνα ὄνειρο, ὅτι ἓνας νέος ἄντρας τῆς εἶπε: «Κυρά μου Ἐλένη, ὅπως πηγες στά Ἱεροσόλυμα καί ἔκτισες πολλές ἐκκλησίες, τό ἴδιο κάνε κι ἐδῶ, καθόσον ἔχει ὀριστεῖ σ'

αυτή τή χώρα νά κατοικοῦν ἄνθρωποι μέχρι τή συντέλεια (τοῦ κόσμου) καί νά μὴν καταστραφεί στοὺς αἰῶνες. Καί κτίσε ἐκκλησία στό ὄνομα τοῦ Τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ καί βάλε (σ' αὐτήν) κομμάτι ἀπό τό Τίμιο Εὐλο πού κρατεῖς». Κι ὅταν ἐκείνη ξύπνησε καί σηκώθηκε καί ζήτησε νά δεῖ τό μπαούλο μέ τούς Σταυρούς διαπίστωσε ὅτι ὁ ἕνας εἶχε χαθεῖ. Κι ἔστειλε (τούς ἀνθρώπους της) νά τόν βροῦν. Ὁ Σταυρός βρέθηκε στήν κορυφή τοῦ ὄρους Ὁλυμπος τοῦ σημερινοῦ δηλαδή Σταυροβουνίου). Τότε ἡ Ἁγία ἔκτισε ἐκεῖ μία ἐκκλησία τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί τοποθέτησε μέσα κομμάτι ἀπό τό Τίμιο Εὐλο. Κατόπιν ἀντίκρισε μία φωτεινή κολώνα (ν' ἀνυψώνεται) ἀπό τή γῆ ὡς τόν οὐρανό, καί πῆγε νά δεῖ τό θαῦμα. Τότε ἄκουσε φωνή ἀπό τόν οὐρανό πού ἔλεγε: Ἐλένη, κτίσε ἐδῶ μία ἐκκλησία, ἀκριβῶς σ' αὐτό τό μέρος, πού λέγεται Τόχνη. Καί ἔκτισε ἡ Ἁγία ἐκκλησία στό ὄνομα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καθὼς κι ἕνα γεφύρι γιά νά περνοῦν οἱ ἄνθρωποι. Κι ἔντυσε μέ ἀσήμι ἐκεῖνο τόν Σταυρό, καί μέ ἄργυρο καί χρυσάφι καί μαργαριτάρια. Στή συνέχεια καί μέ βάση τήν ἴδια παράδοση ἡ Ἁγία Ἐλένη κτίζει καί ἄλλους ναούς στήν Κύπρο προικίζοντάς τους καί ἐκείνους μέ τά ἱερά σύμβολα τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου.

Ἀποτέλεσμα ἦταν νά μεταδοθεῖ ἀπό τότε ἡ τιμή τοῦ Τιμίου Σταυροῦ σέ ὁλόκληρη τήν Κύπρο. Αὐτό φαίνεται τόσο ἀπό τήν οἰκοδόμηση ἀρχαιοτέρων μοναστηριῶν πού ἔχουμε στό νησί μας ὅσο καί πολλῶν ἄλλων ναῶν πού βρίσκονται κατάσπαρτοι σέ ὁλόκληρη τήν Κύπρο. Τέτοια σημαντικά παραδείγματα ἐκκλησιαστικῶν μνημείων ἔχουμε, πέρα ἀπό τήν περίπτωση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ φωτεινό παράδειγμα ἀσκητικῆς ζωῆς πού ἀνάγεται στόν 4ο αἰῶνα, ἔχουμε τήν ὕπαρξη καί ἄλλων Μονῶν οἱ ὁποῖες ἂν καί δέ λειτουργοῦν ἐξακολουθοῦν νά ἀποτελοῦν χώρους προσκυνήματος ἀλλά καί μέρη ὅπου φυλάσσεται τμῆμα τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἢ ὅπως ὀνομάζει ὁ λαός μας Τίμιο Εὐλο. Στά χωριά Λεύκαρα, Τόχνη, Ἀνώγυρα, Κουκά, Ὁμοδος, Τσάδα, Πλατανιστάσα, Πελένδρι ἀλλά καί σέ ἄλλα μέρη τῆς

Κύπρου διασώζονται σημαντικοί ναοί καί Μονές, πού οἰκοδομήθηκαν πρὸς τιμή τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Βλέπουμε μέ ἰδιαίτερη ικανοποίηση ὅτι καί στή δική μας Μητροπολιτική Περιφέρεια ἔχουμε τήν εὐλογία ἀλλά καί τήν τιμή νά ἔχουμε ναούς καί μοναστήρια τά ὁποῖα εἶναι ἀφιερωμένα στόν Τίμιο Σταυρό ἀλλά καί νά ἔχουν ἄμεση σχέση μέ τήν ἐπίσκεψη τῆς Ἁγίας Ἐλένης στόν τόπο μας. Σ' αὐτούς τούς ναούς θησαυρίζονται τμήματα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας ἰδιαίτερα δέ στήν περίπτωση τῆς παλαιᾶς καί ἱστορικῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Κουκάς, ἡ ὁποία ἀνάγεται στά χρόνια τῆς Ἁγίας Ἐλένης. Ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανός στήν Ἱστορία του ἡ Ἁγία ὅπως ἔπραξε σέ ἄλλα μέρη τοῦ νησιοῦ δηλαδή νά παραχωρήσει τεμάχια τοῦ Τιμίου Εὐλου, διά προφύλαξιν τῆς Νήσου καί τῶν κατοίκων της καύχημα..., ἔτσι ἔκανε καί στό μικρό χωριό Κουκά στό ὁποῖο ἀφιέρωσε τρίμματα ἀπό τόν Ζωοποιό Σταυρό τοῦ Κυρίου μας. Πέρα ἀπό τό γεγονός αὐτό τά τελευταῖα χρόνια καί μετά ἀπό ἐνέργειες τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου μας παραχωρήθηκε μέγανος ἀργυρός Σταυρός, στήν ἀνακαινισθεῖσα παλαιά Μονή, ὁ ὁποῖος περιέχει στό ἐσωτερικό του τμῆμα τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Εὐλου καθὼς καί λίθον ἐκ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθά. Ὁ νέος Σταυρός τῆς Κουκάς ἀποτελεῖ πλέον πηγὴ εὐλογίας καί θείας Χάριτος γιά τήν κοινότητα, τήν ἐπαρχία μας ἀλλά καί γιά ὁλόκληρη τήν Κύπρο. Ἄς παρακαλέσουμε τήν Ἁγία Ἐλένη ἡ ὁποία συνδέεται τόσο στενά μέ τό νησί μας, τό νησί τῶν ἀγίων ὅπως ἀποκαλεῖται, νά μεσιτεύει μαζί μέ τόν υἱό της Μέγα Κωνσταντῖνο ἀλλά καί ὅλους τούς ἀγίους τῆς μαρτυρικῆς μας Πατρίδας, νά δώσει ὁ Θεός εἰρήνη στίς ψυχές ἀλλά καί δύναμη στόν καθένα ξεχωριστά, γιά νά ἀντέξει τά ὅσα προβλήματα μας ἐπισκιάζουν. Νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἡ Χάρη τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ θά ἀποτελεῖ πάντοτε τό ἀήττητο τρόπαιο ἀλλά καί τό καύχημα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ Ἁγία Ἐλένη τιμᾶται στίς 21 Μαΐου μαζί μέ τόν υἱό της Μέγα Κωνσταντῖνο.

Ἀρχιμανδρίτης Παῦλος (Βενέδικτος) Ἐγγλεζάκης

(1947-1992)

τοῦ **Αρχιμανδρίτου Βενεδίκτου Ἰωάννου**

«**Τ**ελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς. Ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ». Μὲ αὐτά τὰ λόγια παρμένα ἀπὸ τῆ Σοφία τοῦ Σολομώντος ἀποχαιρέτησε πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Α΄ τὸν μακαριστὸν π. Παῦλο (κατὰ κόσμον Βενέδικτο) Ἐγγλεζάκη, τὸν λαμπρὸ θεολόγο καὶ πιστὸ διδάσκαλο μαθητὴ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ἄριστος γνώστης τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ὁ ἀείμνηστος π. Παῦλος δίδασκε μὲ ἀκρίβεια καὶ ἐρμήνευε ὀρθὰ τὰ νοήματα τοῦ Εὐαγγελίου ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας. Ταυτόχρονα προσπαθοῦσε νὰ ἐφαρμόζει τὸ Εὐαγγέλιο στὴ ζωὴ του: «Ὅστις ποιήσει καὶ διδάξει, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Καθοριστικὴ γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ τὴν ἐξέλιξή του ὑπῆρξε ἡ συνάντησή του μὲ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Σωφρόνιο, μαθητὴ τοῦ ἁγίου Σιλουανοῦ καὶ ἰδρυτὴ τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου στό Ἔσσεξ τῆς Ἀγγλίας. Πέραν τῶν λαμπρῶν ἀκαδημαϊκῶν σπουδῶν καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐνασχόλησής του μὲ τὰ θεολογικὰ καὶ ἱστορικὰ γράμματα (τοῦτο μαρτυροῦν καὶ τὰ ἐκδεδωμένα κείμενά του), ὁ π. Παῦλος ἐντρύφησε στὴν πνευματικὴ ζωὴ μὲ τὴν καθοδήγηση τοῦ Γέροντος Σωφρονίου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε καὶ τὸ μοναχικὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα «Παῦλος».

Ἐπιδόθηκε μεταξὺ ἄλλων στὴ μελέτη τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου. Εἰδικότερα ἡ φράση τοῦ ἁγ. Νεοφύτου «Ἀγαθὸν ὑπέρτερον παντός ἀγαθοῦ φόβος Θεοῦ καὶ μνήμη θανάτου» εἶχε ἐφαρ-

μογή στὴ ζωὴ του». Ἄλλωστε ἡ μακρὰ ἀσθένεια τοῦ καρκίνου καλλιεργοῦσε σ' αὐτόν τὴ μνήμη θανάτου, τὸν ὁποῖον ἀντιμετώπιζε καρτερικὰ καὶ ὑπομονετικὰ, παρὰ τοὺς πολλοὺς πόνους. Εἶχε μάλιστα τὴ γενναιότητα καὶ τὸ θάρρος νὰ μειώσει τὴ δόση τῆς μορφίνης, γιὰ νὰ ἔχει διαύγεια, οὕτως ὥστε νὰ μπορέσει νὰ ὀλοκληρώσει τὸ συγγραφικὸ του ἔργο. Ἦταν τόσο μεγάλος ὁ πόνος, πού μᾶς εἶπε μὰ μέρα, «δέν ἤξερα ὅτι ὑπῆρχε τόσο πόνος πάνω στὴ γῆ». Μάλιστα ἓνα βράδυ γύρω στὶς τρεῖς τὸ πρωὶ τηλεφώνησε στὸν γνωστὸ Γέροντα Πορφύριο, γιὰ νὰ τοῦ πεῖ ὅτι δέν ἀντέχει ἄλλο καὶ προσεύχεται νὰ τὸν πάρει ὁ Θεός», γιὰ νὰ λάβει τὴν ἀπάντηση ἀπὸ τὸν ἅγιο Γέροντα: «Νὰ λές μόνο «γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου». Ὁ π. Παῦλος πίστευε ὅτι δέν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παρακαλεῖ νὰ γίνει καλά, ὅταν ἔβλεπε τόσα παιδιά νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα, τοὺς πολέμους κλπ.

Τέλος, ὡσάν νὰ εἶχε πληροφορία ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ τὸν ἐπικείμενο θάνατό του, τὴν προηγούμενη μέρα, ἀφοῦ ἔδωσε τίς τελευταῖες ὁδηγίες

γιὰ τὴν κηδεῖα του καὶ τίς μεταθανάτιες ἐκδόσεις τῶν ἔργων του, ἀποχαιρέτησε κάποια προσφιλῆ του πρόσωπα καὶ ἔδωσε τὴν τελευταία εὐλογία στὰ πνευματικὰ του τέκνα. Ὁ πρόωρος θάνατός του ἄφησε δυσαναπλήρωτο κενὸ μέχρι σήμερα, ἀλλὰ «πολιὰ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καί... βίος ἀκηλίδωτος».

Ἀξιοσημεῖο ἀπὸ τὴ θαυμαστὴ ζωὴ τοῦ μακαριστοῦ π. Παύλου εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς: Ἐνὼ θλιβόταν ἐπειδὴ δέν θά προλάμβαινε νὰ ὀλοκληρώσει λόγῳ πρόωρου θανάτου τὸ ἔργο του καὶ μάλιστα τὸ συγγραφικὸ, ὡς γνήσιος μαθητὴς τοῦ Εὐαγγελίου ἀναγνώριζε ὅτι

τό πό σημαντικό είναι ο λόγος του Θεού και η σωτηρία της ψυχής του. Αυτό μαρτυρούν τά τελευταία γραπτά του λόγια από την Εισαγωγή του έργου «Είκοσι μελέται διά την Έκκλησίαν Κύπρου», πού έδωσε έντολή νά έκδοθει μετά τόν θάνατό του: «Δίνω ό,τι έχω. Έπει-

κής άς είναι ο άναγνώστης. Ο χρόνος ύπηρεξε σύντομος, οι καιροί δυσμενείς, τό έργον πάρεργον. Έπραξα ό,τι ήμπορούσα. Διαφορετικά και έγώ ήθελα. Άλλά ποίαν σημασίαν έχει τελικώς αυτό; Ένός έστι χρεία, Κύριε!»

«Ο ΕΝ ΝΕΚΡΟΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ»

Μέ ιερές दादουχίες και ένθεα μέλη ύποδέχονται οι Χριστιανοί άγρυπνοι τόν όρθρο της μεγάλης ήμέρας του Πάσχα. Από τά πέρατα της Οίκουμένης οι νεκρωμένες ψυχές τών Όρθόδοξων περοποιημένες από την πίστη θά έγερθούν σε συνάντηση του Έγερθέντος Κυρίου τους. Τό ίδιο πάντα, είκοσι τώρα αιώνες, σάν τίς φιλοπενθείς εκείνες και φιλόθεες γυναίκες του πρώτου πρωϊνού της Άνάστασης.

Και ο συνετός κόσμος, έξω και μέσα στην Έκκλησία, θά παρακολουθήση και πάλι έκπληκτος τίς έξοργιστικές άνοησίες τών χριστιανών και μέ άγανάκτηση θά άποστρέψη τό πρόσωπο από τούς «χύδην όχλους» τών ένθέων γραϊδίων.

Μά ποιός σήμερα μπροστά στους «έν λευκοίς» νεανίσκους πού άποκυλούν τό λίθο του μνήματος θά σκεφθή την άπιστία του κόσμου; Έμφοβες και «κλίνουσαι τά πρόσωπα εις την γήν» οι πιστές ψυχές θά δεχθούν τό μέγα μήνυμα της χαράς της Άναστάσεως και θά έξαποσταλούν και πάλι στην ύφ' ουρανόν κήρυκες της νίκης της ζωής άπάνω στό θάνατο. Δέν είναι άπόψε ώρα για τά έφιαλτικά φαντάσματα ή τίς δυστυχείς παραισθήσεις του άπιστου νου. Άπόψε ή νύχτα φωτίζεται από τά μυστικά φέγγη της Μορφής του Άναστάντος. «Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι».

Άς παρακύψουμε στή θύρα του μνημείου. Μέσα από τά όθόνια και τό σουδάριο θά θεασθούμε «ουρανόν καινόν και γήν καινήν». Από τό μνημείο του Κήπου βλαστά ή μεγάλη έλπίδα της Έκκλησίας για τή Βασιλεία, όταν ο Θεός θά «σκουπίση κάθε δάκρυ από τά μάτια τών ανθρώπων· και ο θάνατος δέν θά ύπάρχη πιά ούτε πένθος ούτε κραυγή, ούτε πόνος δέν θά ύπάρχη» (Άποκ. α'). «Θρησκεία» θά μάς πούν, «ή καρδιά ενός άκαρδου κόσμου, ή ψυχή μίας άψυχης κατάστασης, τό όπιο του λαού». Κι άρπάζουν από τόν κόσμο την καρδιά και την ψυχή του, χωρίς νά μπορουν νά του δώσουν μία νέα καρδιά και ψυχή. Και μένει ο κόσμος άπλως άκαρδος και άψυχος και άμορφος (ούτε ή «άνθρωπινη μορφή» δέν του επιτρέπεται), και παύει ή θρησκεία νά είναι τό όπιο του λαού, για νά γίνη τό όπιο ή θρησκεία του λαού...

Άλλ' «Άληθώς Άνέστη ο Κύριος». Τουτο είναι τό άπόλυτο γεγονός πού ευαγγελίζεται σήμερα ο χριστιανισμός στον κόσμο. Ότι στό μυστικό κέντρο του κόσμου έλύθη ήδη ή φοβερή σύγκρουση του κακού μέ τό καλό μέ τή γενική, τελειωτική και άνευ όρων νίκη του Χριστού. Ο θάνατος θανατώθηκε, ή κρίση κατακρίθηκε, ο διάβολος διαβλήθηκε, τό ψέμα διαψεύσθηκε, ή άδικία διορθώθηκε. Ο Ίησους άνέστη και μαζί του συνάνεστησε όλους τούς πεσμένους και νεκρούς. «Τό φώς έν τή σκοτία φαίνει, και ή σκοτία αυτό ου κατέλαβεν» (Ίωάν. α', 5).

Άπόσπασμα από τό βιβλίο Παιδαγωγικά Θεολογικά Ανάλεκτα του Αρχιμανδρίτου Βενεδίκτου Έγγλεζάκη

Ίστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λεμεσοῦ

τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σωφρόνιου Μιχαηλίδη

ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

Μετά τὸ θάνατο τοῦ Ἰωαννικίου (1849), Ἀρχιεπίσκοπος ἐξελέγη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ συγγενῆς τοῦ ἔθνομάρτυρος Κυπριανοῦ Κύριλλος Α΄ (1849-1854), διακρινόμενος γιὰ τὴ σύνεση καὶ δραστηριότητά του.

Μετά τὸ θάνατο τοῦ Κυρίλλου (1854), νέος Ἀρχιεπίσκοπος ἐξελέγη ὁ ἀρχιδιάκονος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Μακάριος Χριστοδουλίδης Μυριανθεύς, ὡς Μακάριος Α΄ (1854-1865). Ἦτο «ἀνὴρ πεπαιδευμένος, σώφρων, συνεισότης, ἱεροπρεπῆς καὶ μέ τὰ εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν χαρακτήρα ἀπαιτούμενα προσόντα». Ἐνδιαφέρθηκε ιδιαίτερα γιὰ τὴν πνευματικὴ μόρφωση τοῦ ποιμνίου του καὶ ὑπεστήριξε ἔντονα τὴν ἑλληνικὴ Παιδεία. Ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας του, τὸ 1856, ἐστάλη ἀποστολὴ στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ νὰ ἐνεργήσει, πρὸς ἀνακούφιση τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὰ δεινὰ του. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἐξεδόθη τὸ Χάττι Χουμαγιούν (1856) διὰ τοῦ ὁποίου παρεχωροῦντο στοὺς Χριστιανούς μερικὰ πολιτικὰ δικαιώματα, καὶ ἰδρύθηκαν τὰ Διοικητικὰ καὶ Δικαστικὰ Συμβούλια στὰ ὁποῖα συμμετεῖχαν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος Α΄ πέθανε στίς 5 Αὐγούστου 1865, κατὰ τὴ διάρκεια ἐπιδημίας χολέρας στὴ Λευκωσία, ἀπὸ ὅπου δὲν θέλησε νὰ ἀπομακρυνθῆ γιὰ νὰ μὴν ἐγκαταλείψει τὸ ποιμνιό του. Ἦταν ἄνθρωπος γλυκὺς καὶ εἰρηνικός καὶ ἀπελάμβανε γενικῆς ἐκτίμησης. Παλαιότερα «εἶχεν ἀρνηθεῖ τὸν θρόνο Κερήνειας καὶ Λάρνακος», πληροφορεῖ σέ ἀναφορὰ του ὁ τότε Γάλλος Πρόξενος.

Διάδοχος τοῦ Μακαρίου Α΄ ἐξελέγη στίς 28 Ὀκτωβρίου 1856 ὁ ἱεροδιάκονος καὶ διευθυντῆς τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς Λευκωσίας Σωφρόνιος Φοινεύς (1865-1900), ὁ

τελευταῖος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τουρκοκρατίας καὶ πρῶτος τῆς Ἀγγλοκρατίας. Ἦγεν Ἀρχιεπίσκοπος σὲ ἡλικία μόλις 40 ἐτῶν, καὶ ἡ ἀρχιερατεία του ὑπῆρξεν ἀπὸ τίς πὸ μακρῆς. Ὄταν τὸ 1871 χήρευε ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος ὑπῆρξεν μετὰ τῶν τριῶν ὑποψηφίων γιὰ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Τὸ 1872 ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου στὴ Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία κατεδίκασε τὴ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ὡς σχισματικὴ. Προηγουμένως, τὸ 1870, μὲ ἀφορμὴ τὴ σκληρὴ δοκιμασία τοῦ λαοῦ λόγῳ τῆς ἀνομβρίας (πού, τελικὰ παρατάθηκε μέχρι τὸ 1873), καὶ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀκρίδων, πού ἐπέφεραν μεγάλη πείνα καὶ φτώχεια, μετέβη στὴν Κωνσταντινούπολη ὅπου πέτυχε – χάρις στὸν Κύπριο Μέγα Βεζύρη Μεχμέτ Πασά – νὰ παρασχεθῆ στοὺς Κυπρίους οικονομικὴ καὶ ἄλλη βοήθεια.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σωφρόνιος, εἰρηνικός καὶ μετριοπαθῆς ἐκ φύσεως, τιμήθηκε τὸ 1867 καὶ τὸ 1868 μὲ παράσημα ἀπὸ τὸν σουλτάνο Ἀβδούλ Ἀζίζ, καὶ χαρακτηρίστηκε σάν ἕνας «τῶν συνετῶν καὶ περιουσιῶν καὶ πιστῶν ὑπηκόων» τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Τὸ 1878 ὁ Σωφρόνιος εὐτύχησε νὰ δεῖ τερματιζομένην τὴν Τουρκοκρατία, καὶ καλωσόριζε ἐκ μέρους τοῦ Κυπριανοῦ λαοῦ, στὴ Λευκωσία, τὸν πρῶτο Ἄγγλο Ἀρμοστή Sir Garnet Wolseley.

Κατὰ τὴν τρίτη καὶ τελευταία περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας ἡ κατάσταση γιὰ τὴ Λεμεσό ἄρχισε σταδιακὰ νὰ βελτιώνεται. Ἡ πόλη ἄρχισε νὰ ζωντανεύει, τὸ ἐμπόριο αὐξήθηκε, καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ξένα Προξενεῖα τῆς Λάρνακος ἐγκαθίδρυσαν ὑποπροξενεῖα τους σ' αὐτήν. Ἐν τούτοις, παρὰ τὴ βελτίωση πού σημειώθηκε, ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ παίζει δευτερεύοντα ρόλο συγκρινόμενη μὲ τὴ

Λάρνακα και τή Λευκωσία.

Τό 1849 ό Δ. Μαργαρίτης, πρώτος Πρόξενος τής Έλλάδος στήν Κύπρο, γράφει: «Έδρα τής Έπαρχίας [Λεμεσοῦ] εἶναι ή πόλις Λεμεσός, παραθαλασσία, μίαν λεύγαν απέχουσα [παρακάτω γράφει δύο λεύγας μακράν] δυτικά τής αρχαίας πόλεως. Έχει 2.000 κατοίκους, έξ ών 1.500 χριστιανοί και 500 όθωμανοί, τοποτηρητήν του Σατραπού, Καδήν, και προσέτι μικρόν φρούριον ώς τό τής Λάρνακος. [...] Η Λεμεσός δέν έχει καμμίαν οικοδομήν άξίαν λόγου. Αί όδοί αυτής εἶναι λιθόστρωτοι, μοναδικό φαινόμενον εις τήν Κύπρον, έχει έκτεταμένον έμπόριον έξαγωγής μέ τήν Αἴγυπτον, Συρίαν και τόν Εὔξεινο Πόντον. Τά δέ προϊόντα της εἶναι κυρίως ξυλοκέρατα, οἰνοπνεύματα, τυριά και όλίγα μετάξια».

Κατά τήν περίοδο αυτή σημειώθηκε, όπως και στίς άλλες πόλεις, μιά άνθιση τής Παιδείας, πάντοτε με τή συνεργασία και ένίσχυση τής Έκκλησίας. Όπως ήδη έλέχθη σέ προηγούμενο κεφάλαιο, ή ίδρυθείσα τό 1819 Έλληνική Σχολή Λεμεσοῦ διέκοψε τή λειτουργία της μετά τά τραγικά γεγονότα του 1821, και τή φυγή στή Λάρνακα του διδασκάλου της Δημητρίου Θεμιστοκλή. Από τότε και μέχρι τό 1833 δίδασκαν τά στοιχειώδη Γράμματα οἱ ιερείς τής Λεμεσοῦ.

Τό 1834 ιδρύθηκε τό Άλληλοδιδακτικό Σχολείο από τόν Γεώργιο Σαλλουμίδη. Τό 1841 ιδρύθηκε τό πρώτο δημόσιο σχολείο, ή Έλληνική Σχολή (ή Σχολαρχείο) Λεμεσοῦ, με πρώτο Σχολάρχην, τόν έξ Όμόδους Αρχιμανδρίτη Νικηφόρο Εὐγενιάδη (1841-1848), τόν

όποιο διεδέχθη ό Δημήτριος Λανίτης Νικολαΐδης (1848-1865), και τούτον ό Δημήτριος Βενετοκλής (1867-1870). Από τό 1870 ανέλαβε Σχολάρχης ό Άνδρέας Θεμιστοκλέους (1870-1913), υἱός του πρώτου διδασκάλου τής Λεμεσοῦ Δημητρίου Θεμιστοκλή. Ό Άνδρέας Θεμιστοκλέους γεννήθηκε τό 1843 στή Λάρνακα, σπούδασε στή Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και σέ Πανεπιστήμια τής Γερμανίας. Υπήρξεν άριστος διδάσκαλος και έθνικός καθοδηγητής τής νεολαίας τής Λεμεσοῦ για μιά όλόκληρη σχεδόν 45ετία (1870-1913).

Τό 1861 ιδρύθηκε τό Παρθεναγωγείο

Λεμεσοῦ και σημαντικότερη από τίς Διευθυντριές του υπήρξεν ή Πολυξένη Λοΐζιάς (1877-1914). Σημαντική για τήν πνευματική ζωή τής πόλης ήταν και ή συμβολή του Αναγνωστηρίου

«Ισότης», πού ιδρύθηκε τό 1872, Έκει σύχναζαν και έδιναν διαλέξεις οἱ έπιστήμονες και οἱ λόγιοι τής έποχής.

Τό τέλος τής Τουρκοκρατίας βρήκε τή Λεμεσό με τρία σχολεία (τήν Έλληνική Σχολή, τό Άλληλοδιδακτικό, και τό Παρθεναγωγείο) και 220 μαθητές.

Όσον άφορά τόν πληθυσμό, τό τέλος τής Τουρκοκρατίας βρήκε τή Λεμεσό να έχει περίπου 5,500 - 6,000 κατοίκους, έναντι 7,000-7,500 τής Λάρνακος και 11,000 τής Λευκωσίας.

Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου «Καθολική Μετάνοια»

Ἐπιμέλεια τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Τύχωνος Ἀνδρέου

Στίς 8 Μαΐου 1980 κοιμήθηκε ὁ πολίος γέρον καὶ ἡγούμενος τῆς Λογγοβάρδας στὴν Πάρο Γέροντας Φιλόθεος ὁ ὁποῖος θεωρεῖται μίᾳ Πανελλαδικῇ καὶ ὄχι μόνο πνευματικῇ προσωπικότητα καὶ ἕνας νέος ἀειθαλῆς βλαστός τῆς Ἀγίας μας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Οἱ λόγοι του φιλόθεοι καὶ σωτήριοι. Ἰδιαιτέρα στίς μέρες μας πού ἔχουν κλονιστεῖ τὰ θεμέλια τόσο τῆς κοινωνίας μας ὅσο καὶ τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου, καταφύγιο καὶ παραμυθία εἶναι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ μάλιστα στίς κρίσιμες μέρες πού διανύουμε, οἱ λόγοι τῶν σύγχρονων γερόντων οἱ ὁποῖοι ἔζησαν τὴν ἐποχὴ μας, ἔρχονται ὡς «δρόσος ἀερώμων» νὰ ἀποτελέσουν βάλσαμο στίς κουρασμένες ψυχές μας. Ἐν συνεχείᾳ παραθέτουμε ὀρισμένα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἀγίου Γέροντος Φιλοθέου τὰ ὁποῖα ἀπηύθυνε διὰ τοῦ γραπτοῦ του λόγου στοὺς «ἐν ἐξουσίαις κρατοῦντες ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν» ἀλλὰ καὶ σέ ὅλους τοὺς χριστιανούς. Γιά τόν π. Φιλόθεο Σωτηρία σημαίνει μετάνοια καὶ ἐπιστροφή στόν Θεό. Ἡ ἁμαρτία ἰσοῦται μέ τόν θάνατο καὶ τὴν ἀπομάκρυνση τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Τό σωτήριο σάλπισμά του εἶναι ἡ «Καθολική Μετάνοια».

«Εἰς τόν Θεόν νὰ ἔχουμε τὴν πίστι μας, τὴν ἐλπίδα μας, τὴν ἀγάπην μας καὶ δέν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ, καὶ ἅς μὴ μᾶς χωρίσῃ τίποτε

ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Θεός μου ἀπεκάλυψε ὅτι τό μόνον διὰ τὴν σωτηρίαν μας εἶναι ἡ μετάνοια...Καιρός δακρῶν, ἀλλά πρέπει ἡ ἀλήθεια νὰ ὁμολογῆται...Ἐνας Θεός κατεδέχθη νὰ γίνῃ ἄνθρωπος διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ τόν κόσμον καὶ ἐμεῖς γινόμεθα ἐνάντιοι τῆς εἰρήνης! Αἱ παροῦσαι ἡμέραι εἶναι πονηραὶ καὶ οἱ καιροὶ χαλεποί. Χρειαίεται ὑπομονή καὶ ἐπιμονή με-

γάλη. Χρεία ὑπομονῆς μεγάλης, προσοχῆς καὶ προσευχῆς...Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἔλθῃ ἡ μεγάλη ὀργή τοῦ Κυρίου. Τότε μόνον θὰ παρέλθῃ, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ὅλοι μετανοήσουν ὡς οἱ Νινευῖται. Ὑπάρχει καὶ μίᾳ ἐλπίς σωτηρίας, ἐάν ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ κοσμοσωτῆρα, μέ τὰς πολλὰς πρεσβείας τῆς σῶση τόν κόσμο καὶ τώρα, ὅπως καὶ κατὰ τό παρελθόν ἐσώθη δι' Αὐτῆς. ...Δέν μᾶς ἐγκατέλειψε ὁ Θεός, ἀλλά ἐμεῖς ἐγκαταλείψαμε τόν Θεόν. Δέν θέλουμε τόν Νόμον Του, τοὺς θεσμούς Του, τὴν ἐκκλησίαν Του. Μέ τὰ χεῖλη μόνο καὶ μερικές ἐξωτερικές ἐκδηλώσεις λέμε ὅτι ἀγαποῦμε τόν Θεόν, στήν πραγματικότητα, ὅμως, δέν τόν ἀγαποῦμε, δέν τόν θέλουμε. Αὐτός ἔχει εἰπεῖ

«Ἐάν ἀγαπάτε μέ, τὰς ἐντολάς τὰς ἐμὰς τηρήσετε» (Ἰωάννης ΙΔ' 15), καὶ πάλιν «Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν με» (ΙΔ' 21) καὶ πάλιν «Ἐάν τις ἀγαπᾷ μέ, τόν λόγο μου τηρήσει» (ΙΔ' 23) καὶ πάλιν «Ὁ μὴ ἀγαπῶν μέ τοὺς λόγους μου

οὐ τηρεῖ»(αὐτ.24) Ναί, δέν τόν ἀγαποῦμε. Δέν τόν λογαριάζομε. Δέν τόν ὑπολογίζομε. Τόν ξεχάσαμε καί τόν ἐνθυμούμεθα ὅταν πρόκειται νά τόν βλασφημήσουμε μόνον. Κατόπιν αὐτῆς τῆς διαγωγῆς μας καί τῶν πολλῶν μας ἀμαρτιῶν, θά σηκώση τήν εὐλογίαν Του ἀπό ἐπάνω μας καί θά μείνουμε ἐκτεθειμένοι εἰς τόν διάβολον καί τά ὄργανά του. Τότε βεβαίως θά θορυβηθοῦμε, καί θά φωνάζωμεν ἀλλά ἴσως εἶναι ἀργά.

Ἐάν θέλωμε νά διαφύγουμε τόν κίνδυνον πού διατρέχουμε καί πού ἀπειλεῖ νά μᾶς καταστρέψῃ, ἐάν θέλωμε νά σωθοῦμε, τότε νά μετανοήσουμε ὅλοι, ἀπό τόν βασιλέα μέχρι τόν τελευταῖο ἰδιώτη, ἀπό τόν στρατηγὸν μέχρι τόν τελευταῖο στρατιώτη, καί ἀπό τόν Πατριάρχην μέχρι τόν τελευταῖο καλόγηρον, ἐπειδὴ ὅλοι εἴμεθα ἀμαρτωλοί, ἀπειθεῖς, παραβάται. Ἐπίσης πρέπει νά μετανοήσουν ὅλοι οἱ κληρικοί καί οἱ λαϊκοί, ἄνδρες καί γυναῖκες, μικροί καί

μεγάλοι καί νά παύσουν τήν ὑπερηφάνεια, τόν φθόνον, τήν ἔχθρα, τήν μνησικακία, τήν φιλαργυρία, τήν πλεονεξία, τήν ἀρπαγή, τήν ἀδικία, τὸ ψεῦδος, τήν συκοφαντία, τήν κατάκριση, τήν καταλαλιά, τήν μέθη, τήν κραιπάλη, τήν ἀσωτία...Πρέπει νά μετανοήσουμε, ἐπαναλαμβάνω, ὅλοι μέ εἰλικρίνεια νά ζητήσουμε συγχώρησι ἀπό τόν Ὑψιστον Θεόν καί Οὐράνιον Πατέρα μας, νά συνδεθοῦμε μέ τόν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς ὁμόνοιας καί τότε μόνον θά σωθοῦμε ἀπό τόν κίνδυνον καί ἐμεῖς καί ἡ πατρίδα μας...Ἄς μετανοήσουμε ἀληθινά καί ἄς ἐπιστρέψουμε στόν Εὐσπλαγχνον Πατέρα μας σάν τόν ἄσωτον υἱόν... Ἄς μετανοήσουμε σάν τοὺς Νινευίτας, οἱ ὁποῖοι μετανοήσαντες ἐσώθησαν. Ἐάν καί ἐμεῖς ἀληθινά μετανοήσουμε θά σωθοῦμε. Μόνη ἐλπίς σωτηρίας εἶναι ἡ προσευχή, ἡ Μεάνοια καί ἡ Ταπείνωσις».

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν Ἐλπίς

Ἡ ἀκόλουθη διήγησις εἶναι παρμένη ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

Ὅταν πρωτοἰδρύθηκε τὸ Κοινόβιον τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου στήν Παλαιστίνην, ἦταν τόσο φτωχὸ πού συχνά δέν ὑπῆρχαν οὔτε τά ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴν συντήρησιν τῶν μοναχῶν.

Ἦτο Μέγα Σάββατον ἀπόγευμα. Περίμεναν νά ἐορτάσουν τὸ Ἅγιον Πάσχα. Οἱ ἀδελφοὶ ἔψαχναν ἀπελπισμένοι ὀλόκληρον τὸ μοναστήριον. Δέν ζητοῦσαν μεγάλα πράγματα. Γιὰ τίποτε φαγώσιμο, οὔτε συζήτησιν πιά δέν γινόταν. Μία μικρὴ προσφορὰ ἐκοίταζαν νά βροῦν, ξεχασμένη ἀπὸ ἄλλη φορὰ, γιὰ νά μὴ στερηθοῦν τῆς Θεῆς Κοινωνίας. Ἀδύνατον ν' ἀνακαλύψουν. Κι' ἐδῶ στέρησις, συλλογίζονταν.

Τὸ εἶπαν στόν Γέροντά τους, τὸν Ὁσιο Θεοδόσιο. Τοὺς ἄκουσε μέ ἀπόλυτη ἠρεμία σάν νά συνέβαιναν ὅλα αὐτὰ σέ ξένη περιοχὴ. Οὔτε τὴν ἀνησυχία τους φαινόταν νά συμερίζεται ὁ οὐράνιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος καί διαταγὴ ἔδωσε νά εἶναι ἔτοιμοι γιὰ τὴν νυκτερινὴν Λειτουργίαν τὸ Ἅγιον Βῆμα, ἀκόμη κι' ἡ τράπεζα γιὰ τὸ πασχάλινον γεῦμα.

Μάταια παρηγοριά, ψιθύρισαν μερικοί. Ὁ Ὁσιος ἔκανε πὼς δέν ἄκουσε.

Μήπως ἐγίνε ἀσθενέστερος στή δύναμιν ἢ ἀτονώ-

τερος στό νά χορηγῆ καί σήμερον Ἐκεῖνος πού ἔθρεψε μέ τὸ μάννα ὀλόκληρον λαόν στήν ἔρημον καί χόρτασε τόσο πλῆθος μέ πέντε ψωμιά;

Ἐθαύμαζαν οἱ μοναχοὶ τὴν πεποίθησιν τοῦ Ἠγουμένου τους, μά δέν κατώρθωσαν νά τὴν συμερισθοῦν.

Βασίλευε ὁ ἥλιος, ὅταν κτύπησε τὴν πόρταν τοῦ μοναστηρίου κάποιος ἄγνωστος. Μαζί του ἔφερεν δύο καμήλες φορτωμένες.

Πήγαινα μιά μικρὴ δωρεὰ σέ κάποια σκῆτη λίγον πέρα ἀπὸ τὸ Μοναστήριον σας, ἐξήγησε στοὺς ἀδελφούς. Μά μόλις ἔφθασα ἐδῶ, τά ζῶα μου σταμάτησαν καί μέ κανένα τρόπο δέν μποροῦσαν νά τά κάνω νά προχωρήσουν βῆμα. Λέγω μήπως θέλει ὁ Θεός ν' ἀφήσω σέ σᾶς αὐτὰ τὰ λίγα τροφίμα;

Λίγα τροφίμα! Αὐτὰ ἔφθασαν ὡς τὴν Πεντηκοστή καί πέρα ἀκόμη. Οὔτε προσφορὴς ἔλειπαν γιὰ τὴν Θεῆν Λειτουργίαν ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστην δωρεὰν.

Πολύ μεγάλη ἡ ἐλπίδα! ἔλεγον μεταξύ των οἱ καλόγεροι τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου κι' εὐλαβοῦντο τὸν Ἅγιον Γέροντά τους πού τὸν στόλιζε κι' αὐτὴ.

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ Γεροντικόν

Θείες Λειτουργίες και Χοροστασίες Μαρτίου και Ἀπριλίου

Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου

Σάββατο 2 Μαρτίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ι.ν. Ἁγ. Νικολάου Κ.Πολεμιδιών.

Κυριακή 3 Μαρτίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ι.ν. Ἁγ. Ζώνης Λεμεσοῦ.

Κυριακή 10 Μαρτίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ι.ν. Τιμίου Σταυροῦ Πάνω Πολεμιδιών κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας προέστη μνημοσύνου τοῦ ἥρωα τοῦ Ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ Γρηγόρη Αὐξεντίου.

Σάββατο 16 Μαρτίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ι.ν. Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου.

Κυριακή 17 Μαρτίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν προσκυνηματικό ι.ν. Ἁγ. Ἀνδρονίκου καί Ἀθανασίας καί τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας χοροστάτησε στόν ἑσπερινό τῆς συγχωρήσεως στόν Μητροπολιτικό ι.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς.

Τετάρτη 20 Μαρτίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία τῶν προηγιασμένων Τιμίων Δώρων στήν ἰ.μονή Παναγίας Τρικουκκιάς.

Παρασκευή 22 Μαρτίου: χοροστάτησε καί ἀνέγνωσε τήν Α΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο στόν προσκυνηματικό ι.ν. Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Κυριακή 24 Μαρτίου, Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν (τῆς Ὁρθοδοξίας): τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ι.ν. Παναγίας Χρυσαΐφυλιώτισσας, τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας χοροστάτησε στόν ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στόν Μητροπολιτικό ι.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς.

Δευτέρα 25 Μαρτίου, ἡμέρα ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν καθεδρικό ι.ν. Ἁγ. Νάπας. Ἀκολούθως προέστη Δοξολογίας στόν ἴδιο ι.ν. γιά τήν ἐπέτειο τῆς 25ης Μαρτίου 1821.

Παρασκευή 29 Μαρτίου: χοροστάτησε καί ἀνέγνωσε τή Β΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο στόν προσκυνηματικό ι.ν. Ἁγίου Ἀρσενίου Καππαδόκου Λεμεσοῦ.

Κυριακή 31 Μαρτίου, Β΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν (Γρ. τοῦ Παλαμᾶ): τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ι.ν. Ἀπ. Βαρνάβα Συν. Ἁγ. Ἰωάννη καί τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας χοροστάτησε στόν κατανυκτικό ἑσπερινό στόν Μητροπολιτικό ι.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς.

Δευτέρα 1 Ἀπριλίου: προέστη Δοξολογίας μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐπετείου τοῦ ἑθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγώνα τῆς ΕΟΚΑ 1955-59, στόν ι.ν. Ἁγ. Νικολάου Λεμεσοῦ.

Παρασκευή 5 Ἀπριλίου: χοροστάτησε καί ἀνέγνωσε τήν Γ΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο στόν ι.ν. Ἁγ. Γεωργίου Ὑψωνα.

Σάββατο 6 Ἀπριλίου: χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν πανηγυρίζοντα ι.ν. Τιμίου Σταυροῦ Ἀκρωτηρίου.

Κυριακή 7 Ἀπριλίου, Γ΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν (Σταυροπροσκυνήσεως): τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ι.ν. Ἁγ. Προκοπίου, Μετοχίου Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου στή Λευκωσία, τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας χοροστάτησε στόν κατανυκτικό ἑσπερινό στόν Μητροπολιτικό ι.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς.

Παρασκευή 12 Ἀπριλίου: χοροστάτησε καί ἀνέγνωσε τήν Δ΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο στόν ι.ν. Ἁγ. Μάμαντος Τραχωνίου.

Σάββατο 13 πρὸς τήν Κυριακή 14 Ἀπριλίου: συμμετείχε σέ πολυαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία

για κατά τη διάρκεια άγρυπνίας που τελέστηκε στην Ίερά Βασιλική και Σταυροπηγιακή Μονή Παναγίας του Κύκκου προεξάρχοντος του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ.Χρυσοστόμου Β', τό απόγευμα χοροστάτησε στον κατανυκτικό έσπερινό στον Μητροπολιτικό ι.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικής.

Παρασκευή 19 Απριλίου: χοροστάτησε στην ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου στον ι.ν. Παναγίας Τριχερούσας.

Σάββατο 20 Απριλίου: τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Μητροπολιτικό ι.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικής, ειδικά για τους τελειόφοιτους μαθητές Λυκείων και Τεχνικών Σχολών της πόλης μας.

Κυριακή 21 Απριλίου, Ε΄ Κυριακής Νηστειών (Μαρίας Αιγυπτίας): τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον προσκυνηματικό ι.ν. Άγ. Σάββα Ύψωνα, τό απόγευμα της ίδιας ημέρας χοροστάτησε στον κατανυκτικό έσπερινό στον Μητροπολιτικό ι.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικής.

Σάββατο 27 Απριλίου: τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Άγ. Νικολάου Λεμεσού, τό απόγευμα της ίδιας ημέρας συγχοροστάτησε στον έσπερινό στον ι.ν. Άγ. Λαζάρου στη Λάρνακα μετά του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κιτίου κ.κ.Χρυσοστόμου.

Κυριακή 28 Απριλίου, Κυριακή τών Βαΐων: τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον ι.ν. Άγ. Άρσε-

νίου στην Κυπερούντα, τό απόγευμα της ίδιας ημέρας χοροστάτησε στην ακολουθία του Νυμφίου στον ι.ν. Άρχ. Μιχαήλ Μονοβόλικου.

Μεγάλη Δευτέρα 29 Απριλίου: χοροστάτησε στην Ακολουθία του Νυμφίου στον ι.ν. Προφήτη Ήλία Ποταμού Γερμασόγειας.

Μεγάλη Τρίτη 30 Απριλίου: χοροστάτησε στην Ακολουθία του Νυμφίου στον ι.ν. Άγίας Τριάδος Λεμεσού.

Χειροτονίες -Χειροθεσία

Τό Σάββατο 2 Μαρτίου, κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας που τέλεσε στον ι.ν. Άγίου Νικολάου Κ.Πολεμιδιών, χειροτόνησε σέ Διάκονο τον κ.Κυπριανό Χαρίτωνος.

Τό Σάββατο 16 Μαρτίου, κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας που τέλεσε στον ι.ν. Άπ. Πέτρου και Παύλου Λεμεσού χειροτόνησε σέ Διάκονο τον κ.Δημοσθένη Καλαϊτζή.

Τήν Παρασκευή 22 Μαρτίου, κατά τη διάρκεια της Α΄ Στάσης τών Χαιρετισμών προς τήν Ύπεραγία Θεοτόκο, χειροθέτησε σέ Πνευματικό τον Αιδεσιμώτατο Οικ. Ανδρέα Γκατζέλη, στον προσκυνηματικό ι.ν. Άγίου Κοσμά του Αιτωλού.

Τό Σάββατο 27 Απριλίου, κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας που τέλεσε στον ι.ν. Άγίου Νικολάου Λεμεσού, χειροτόνησε σέ Πρεσβύτερο τον Εύλαβέστατο Διάκονο Σορίν Σφέτκου.

Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθούντος κ. Νικολάου

Κυριακή 3 Μαρτίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Ζωοδόχου Πηγῆς στή Ζωοπηγή.

Κυριακή 10 Μαρτίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Ἁγ. Ἰωάννη τοῦ Ἐλεήμονα Λεμεσοῦ.

Σάββατο 16 Μαρτίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Εὐαγγελισμοῦ στή Λόφου.

Κυριακή 17 Μαρτίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Ἁγ. Νικολάου Κ.Πολεμιδίων.

Παρασκευή 22 Μαρτίου: χοροστάτησε καί ἀνέγνωσε τήν Α΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο στόν ἱ.ν. Παναγίας Ἰαματικῆς Ἀρακαπᾶ.

Κυριακή 24 Μαρτίου, Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν (Ὁρθοδοξίας): τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Ἁγ. Παρασκευῆς Γερμασόγειας, τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Εὐαγγελισμοῦ τῆς κοινότητος Λόφου.

Δευτέρα 25 Μαρτίου ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Παναγίας Εὐαγγελίστριας Κ.Πολεμιδίων.

Παρασκευή 29 Μαρτίου: χοροστάτησε καί ἀνέγνωσε τή Β΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο στόν ἱ.ν. Παναγίας Πυργωτίσσης τῆς κοινότητος Πύργου.

Κυριακή 31 Μαρτίου, Β΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν (Ἁγίου Γρ. Παλαμᾶ): τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Παναγίας Χρυσοπολίτισσας Ὑψωνα.

Παρασκευή 5 Ἀπριλίου: χοροστάτησε καί ἀνέγνωσε τήν Γ΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο στόν ἱ.ν. Παναγίας Ἀγροῦ καί ἀκολούθως χοροστάτησε καί ἀνέγνωσε τήν Γ΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο στόν ἱ.ν. Ἁγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου στό Νέο Νοσοκομεῖο Λεμεσοῦ.

Σάββατο 6 Ἀπριλίου: χοροστάτησε στόν ἑσπερινό στόν ἱ.ν. Τιμίου Σταυροῦ Πάνω Πολεμιδίων.

Κυριακή 7 Ἀπριλίου, Γ΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν (Σταυροπροσκυνήσεως): τέλεσε τή

Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Τιμίου Σταυροῦ Πάνω Πολεμιδίων.

Παρασκευή 12 Ἀπριλίου: χοροστάτησε καί ἀνέγνωσε τήν Δ΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο στόν ἱ.ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Ἐπισκοπῆς.

Σάββατο 13 Ἀπριλίου: συμμετεῖχε σέ πολυαρχιερατική Θεία Λειτουργία κατά τή διάρκεια ἀγρυπνίας πού τελέστηκε στήν Ἱερά Βασιλική καί Σταυροπηγιακή Μονή Παναγίας τοῦ Κύκκου, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ.Χρυσοστόμου Β΄.

Παρασκευή 19 Ἀπριλίου: χοροστάτησε στήν ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου στόν προσκυνηματικό ἱ.ν. Ἁγ. Νεκταρίου.

Κυριακή 21 Ἀπριλίου, Ε΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν (Μαρίας Αἰγυπτίας): τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Ἁγ. Γεωργίου Φραγκοῦδη.

Σάββατο 27 Ἀπριλίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν προσκυνηματικό ἱ.ν. Ἁγ. Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Κυριακή 28 Ἀπριλίου, Κυριακή τῶν Βαΐων: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ἱ.ν. Ἁγ. Ζώνης Λεμεσοῦ. Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας χοροστάτησε στήν ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου στόν ἱ.ν. Ἁγίου Σπυρίδωνα.

Μεγάλη Δευτέρα 29 Ἀπριλίου: χοροστάτησε στήν ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου στόν ἱ.ν. Ἀπ. Λουκά Κολοσσίου.

Μεγάλη Τρίτη 30 Ἀπριλίου: χοροστάτησε στήν ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου στόν ἱ.ν. Ἁγ. Στυλιανοῦ Συνοικισμοῦ Λινόπετρας.

Χειροτονίες

Τήν Κυριακή 10 Μαρτίου, κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας πού τέλεσε στόν ἱ.ν. Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Ἐλεήμονος Λεμεσοῦ χειροτόνησε σέ Πρεσβύτερο τόν εὐλαβέστατο Διάκονο Μιχαήλ Γεωργέσκου, τό Σάββατο 16 Μαρτίου κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας πού τέλεσε στόν ἱ.ν. Εὐαγγελισμοῦ τῆς κοινότητος Λόφου χειροτόνησε σέ Διάκονο τόν κ.Θεοφάνη Εὐθυμίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ

ΙΕΡΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΛΕΜΕΣΟΥ

Τό Σάββατο 2 Μαρτίου διοργανώθηκε από τή Συνοδική Έπιτροπή γιά θέματα Αιρέσεων καί Παραθρησκείας τής Έκκλησίας τής Κύπρου Σεμινάριο Καταρτισμού τών στελεχών τών Ίερών Μητροπόλεων στήν αίθουσα έκδηλώσεων τής Ίερᾶς μας Μητροπόλεως. Στό Σεμινάριο συμμετείχαν στελέχη τών Αντιαιρετικών Γραφείων τών Ίερών Μητροπόλεων τής Έκκλησίας τής Κύπρου καί μέλη τής Παγκύπριας Ένώσεως Γονέων. Ο μοναχός Άρσένιος Βλιαγκόφτης Δρ. Θεολογίας καί Φιλοσοφίας, ειδικός έρευνητής γιά θέματα αιρέσεων, ανέπτυξε τό θέμα: «Τό σύγχρονο σκηνικό τών αιρέσεων». Ο Αιδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος Κυριακός Τσουρός, γραμματέας τής Συνοδικής Έπιτροπής Αιρέσεων τής Έκκλησίας τής Έλλάδος, ανέπτυξε τό θέμα: «Ή ποιμαντική αντιμετώπιση τών Αιρέσεων».

Τήν Τετάρτη 6 Μαρτίου ό Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ.Άθανάσιος καί ό Θεοφιλέστατος Ίπίσκοπος Άμαθούντος κ. Νικόλαος συμμετείχαν στίς έργασίες τής Ίερᾶς Συνόδου τής Έκκλησίας τής Κύπρου, ή όποία συνήλθε σέ έκτακτη συνεδρία.

Στίς 13 Μαρτίου, ήμέρα Τετάρτη, ή Ίερά Μητρόπολή μας όργάνωσε στήν αίθουσα έκδηλώσεων της έκδήλωση πρós τιμήν τών πρεβυτέρων τών ιερέων τής μητροπολιτικής μας περιφέρειας. Όμιλήτρια στήν έκδήλωση ήταν ή Όσιωτάτη Καθηγουμένη τής Ίερᾶς Μονής Παναγίας Τρικουκκιάς, Γερόντισσα Χριστονύμφη. Κατά τή διάρκεια τής έκδήλωσης τιμήθηκαν οι πρεσβυτέρες τών όποίων ό ιερέας σύζυγος έχει κοιμηθεί.

Τήν 25η Μαρτίου εορτάσθηκε μέ ξεχωριστή λαμπρότητα στόν Καθεδρικό ναό Ἁγίας Νάπας Λεμεσοῦ, ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου. Στή Θεία Λειτουργία προεξήρχε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθανάσιος. Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας τελέστηκε πανηγυρική Δοξολογία γιά τήν εορτή τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας, χοροστατοῦντος τοῦ Μητροπολίτη μας. Τήν Κυβέρνηση ἐκπροσώπησε ὁ Ὑπουργός Γεωργίας Φυσικῶν Πόρων καί Περιβάλλοντος κ. Νίκος Κουγιάλης. Στή Δοξολογία παρευρέθησαν καί οἱ Ἀρχές τῆς πόλης. Τόν πανηγυρικό τῆς ἡμέρας ἐκφώνησε ὁ Διευθυντής τοῦ Λυκείου Πολεμιδιῶν κ. Κυριάκος Μπαρρής. Ἀκολούθως ὁ Πανιερώτατος δέχθηκε τόν χαιρετισμό τῆς μαθητικῆς παρέλασης μαζί μέ τόν ἐκπρόσωπο τῆς Κυβέρνησης καί τίς Ἀρχές τῆς πόλης.

Τήν ἴδια ἡμέρα ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν πανηγυρίζοντα ἱερό ναό Παναγίας Εὐαγγελίστριας σά Κάτω Πολεμίδια. Ἀκολούθως προέστη τῆς πανηγυρικῆς Δοξολογίας γιά τήν Ἐθνική ἐπέτειο.

Τήν 1η Ἀπριλίου, ἐπέτειο τῆς ἔναρξης τοῦ Ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα τῆς ΕΟΚΑ τοῦ 1955-59, τελέστηκε πανηγυρική Δοξολογία στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Λεμεσοῦ, χοροστατοῦντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας κ. Ἀθανασίου, συμπαραστατομένου ἀπό τόν ἱερό κλήρο τῆς Μητροπόλεως μας. Στή Δοξολογία παρέστη ὁ Ὑπουργός Ὑγείας Πέτρος Πετρίδης καί οἱ Ἀρχές τῆς πόλης. Τόν πανηγυρικό τῆς ἡμέρας ἐκφώνησε ὁ Ἐπιθεωρητής Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης Δρ. Μάριος Στυλιανίδης. Μετά τή Δοξολογία σχηματίστηκε πομπή, ἡ ὁποία κατευθύνθηκε πρὸς τόν χώρο πού βρίσκεται τό κρησφύγετο τοῦ Στρατηγοῦ Γεωργίου Γρίβα Διγενῆ. Στόν χώρο τελέστηκε τό τρισάγιο τῶν Ἀρχηγῶν τοῦ Ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα τῆς Ε.Ο.Κ.Α.

Τὴν Τρίτη 2 Ἀπριλίου ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθανάσιος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος συμμετείχαν σὲ ἐργασίες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἡ ὁποία συνήλθε σὲ ἕκτακτη συνεδρία καὶ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς παρούσης οἰκονομικῆς κατάστασης. Στὸ ἀνακοινωθέν της καλεῖ τὸ Χριστεπώνυμο πλήρωμα σὲ πνευματικὴ ἀνάνηψη, μετάνοια, ἐργήγορση καὶ συνεχὴ προσευχὴ πρὸς τὸν Θεό, γιὰτὴν ἡ κρίση δὲν ἀντιμετωπίζεται μόνο μὲ οἰκονομικοὺς ὄρους.

Τὸ Σάββατο 6 Ἀπριλίου πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας κ. Ἀθανάσιο στὴν πλατεία τῆς κοινότητας Ἀκρωτηρίου ὑποδοχὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὸν ὁποῖο μετέφεραν ὁ Παν. Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως μας Ἀρχιμ. Ἰσαάκ καὶ ὁ Παν. Ἀρχιμ. Φιλόθεος. Ὁ Σταυρὸς ὁ ὁποῖος ἐμπεριέχει τεμάχιο τοῦ Τιμίου Ξύλου, μεταφέρθηκε στὸν ἱ. ναὸ Τιμίου Σταυροῦ, ὅπου θὰ παραμείνει γιὰ πάντα πρὸς ἀγιασμό τῶν πιστῶν. Ἀκολούθως τελέστηκε πανηγυρικὸς ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου μας.

Τὴν Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνησεως 7 Ἀπριλίου, μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κύκκου καὶ Τυλληρίας κ. Νικηφόρου, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία καὶ κήρυξε στὸν ἱερό ναὸ Ἁγίου Προκοπίου, Μετοχίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου στὴ Λευκωσία.

Τό Σάββατο 13 Ἀπριλίου τό βράδυ τελέσθηκε στήν Ἱερά Βασιλική καί Σταυροπηγιακή Μονή Κύκκου, όλονύκτια ἀγρυπνία, κατόπιν εισηγήσεως τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κύκκου κ. Νικηφόρου καί ἀπόφασης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, γιά ἐκζήτηση τῆς Θείας βοήθειας καί τῆ μεσιτεία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στίς δύσκολες αὐτές ὥρες πού διέρχεται ὁ τόπος μας. Τῆς ἀγρυπνίας καί τῆς λιτάνευσης τῆς Ἐφεστίου Εἰκόνας τῆς Ἐλεούσης τοῦ Κύκκου πού ἀκολούθησε μετά τῆ Θεία Λειτουργία, προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ἀπό μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τό Σάββατο 20 Ἀπριλίου, μέ τήν εὐκαιρία τῆς λήξης τῆς σχολικῆς χρονιάς 2012-2013, τελέστηκε ἀπό τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας κ. Ἀθανάσιο Θεία Λειτουργία, εἰδικά γιά τούς τελειόφοιτους μαθητές καί μαθήτριες τῶν Λυκείων καί Τεχνικῶν σχολῶν τῆς πόλης μας στόν Μητροπολιτικό ἱερό ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς.

Τήν Κυριακή τῆς Τυρινῆς τελέστηκε στόν Μητροπολιτικό ἱερό ναό ὁ ἑσπερινός τῆς Συγχωρήσεως χοροστατοῦντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας. Επίσης καθόλη τῆ διάρκεια τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς τελούνταν κάθε Κυριακή κατασκευαστικοί ἑσπερινοί στόν ἴδιο ἱερό ναό καί ἀκολουθοῦσε καθηγητικός λόγος ἀπό τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας κ. Ἀθανάσιο.

Τό Χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Μητροπόλεως μας μέ μεγάλη προθυμία ἔχει προσφέρει στήν προσπάθεια συλλογῆς τροφίμων γιά τίς ἀνάγκες τοῦ κέντρου προσφοράς ἀγάπης «ἡ Παραμυθία». Στήν προσπάθεια αὐτή συνέβαλαν ὅλες οἱ ἐνορίες τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας. Τά τρόφιμα πού ἔχουν συλλεγεῖ ἐνισχύουν σέ μεγάλο βαθμό τήν προσπάθεια πού καταβάλλεται γιά τή βοήθεια ἀπόρων οἰκογενειῶν, οἱ ὁποῖες, ἐξ' αἰτίας τῆς οικονομικῆς δυσπραγίας στεροῦνται τῶν πύ βασικῶν ἀναγκῶν ἐπιβίωσης καί ἀπευθύνονται στή Μητρόπολή μας γιά παροχή βοήθειας.

Ὁ Μητροπολίτης μας τό Σάββατο 2 Μαρτίου, κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας πού τέλεσε στόν ἱ.ν. Ἁγίου Νικολάου Κ.Πολεμίδων, χειροτόνησε σέ Διάκονο τόν κ.Κυπριανό Χαρίτωνος. Τό Σάββατο 16 Μαρτίου, κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας πού τέλεσε στόν ἱ.ν. Ἀπ. Πέτρου καί Παύλου Λεμεσοῦ χειροτόνησε σέ Διάκονο τόν κ.Δημοσθένη Καλαϊτζή.

Τήν Παρασκευή 22 Μαρτίου, κατά τή διάρκεια τῆς Α' Στάσης τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, χειροθέτησε σέ Πνευματικό τόν Αἰδεσιμώτατο Οἰκ. Ἀνδρέα Γκατζέλη, στόν προσκυνηματικό ἱ.ν. Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ.

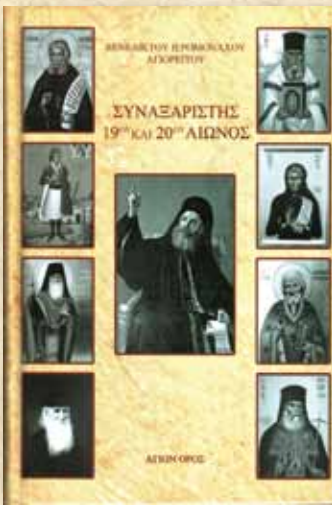

Τό Σάββατο 27 Ἀπριλίου, κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας πού τέλεσε στόν ἱ.ν. Ἁγίου Νικολάου Λεμεσοῦ, χειροτόνησε σέ Πρεσβύτερο τόν Εὐλαβέστατο Διάκονο Σορὶν Σφέτκου.

Ὁ Θεοφιλέστατος τήν Κυριακή 10 Μαρτίου, κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας πού τέλεσε στόν ἱ.ν. Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Ἐλεήμονος Λεμεσοῦ χειροτόνησε σέ Πρεσβύτερο τόν εὐλαβέστατο Διάκονο Μιχαήλ Γεωργέσκου, τό Σάββατο 16 Μαρτίου κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας πού τέλεσε στόν ἱ.ν. Εὐαγγελισμοῦ τῆς κοινότητος Λόφου χειροτόνησε σέ Διάκονο τόν κ.Θεοφάνη Εὐθυμίου.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

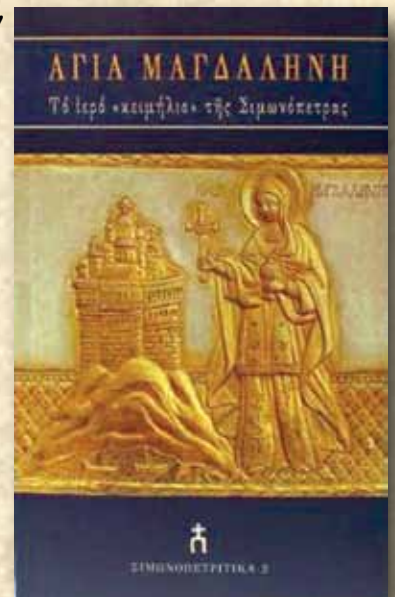
Συναξαριστής 19ου και 20ου αιώνας

Ίερομονάχου Βενέδικτου Άγιορείτου

Ο παρών τόμος περιλαμβάνει νεώτερους βίους Αγίων της Έκκλησίας μας απ' όλο τον κόσμο, πού έζησαν μετά τον Όσιο Νικόδημο τον Άγιορείτη μέχρι τις μέρες μας. Τό αξιόλογο αυτό έργο ανέλαβε ο πανοσιώτατος Ίερομόναχος Βενέδικτος, Γέρον τής Καλύβης του Άγίου Σπυρίδωνος τής Νέας Σκήτης. Ένα βιβλίο, τό οποίο μαζί μέ τή θεόγραφη Άγία Γραφή, αποτελούν τά πύο αγαπημένα αναγνώσματα, μελετήματα και έντρουφήματα τών πιστών Όρθοδόξων χριστιανών.

ΆΓΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, Τό ιερό «κειμήλιο» τής Σιμωνόπετρας, Άγιον Όρος 2012

Πρόκειται γιά ένα πολύ έπιμελημένο κείμενο, στό οποίο καταγράφεται λεπτομερώς ό βίος και ή δραστηριότητα τής άγίας Μαγδαληνής, όσο γίνεται πύο άυθεντικά, μέ βάση τίς ύπάρχουσες πηγές. Η θυσιαστική άγάπη τής πρύς τόν μεγάλο Εύεργέτη και θεραπευτή τής, άπό τά έπτά δαιμόνια πύο τήν βασάνιζαν, τήν άξίωσε νά άκολουθήσει τόν Ίησού στην έπώδυνη εκείνη πορεία πρύς τό έκούσιο Πάθος, μαζί μέ τή Θεομήτορα τήν όποία έπρόσεχε και παρηγορούσε. Γι' αυτό και ό Κύριος τήν άνέδειξε πρύοτε μάρτυρα τής Άναστάσεως Του και Ίσαπόστολο. Έκτός άπό τά βιογραφικά τής Άγίας, πύο είναι τεκμηριωμένα άγιογραφικά, πατερικά, ύμνολογικά και συναξαριακά, τό έν λόγω βιβλίο έπισημαίνει ιδιαίτερα, τήν πλάνη και τά μυθεύματα γύρω άπό τό σεπτό πρύσοπο τής άγίας Μαγδαληνής και παρουσιάζει τήν άληθινή τής εικόνα.

«Η έσωτερική άυτοδιοίκηση τού Άγίου Όρους Άθω (9ος-15ος αί.)

Τό βιβλίο τού Όσιολογιώτατου Ίερομονάχου Αιμιλιανού Βραχνιώτου, είναι μιά προσπάθεια νά έρευνηθεί τό πύο πάνω θέμα μέ βάση τίς πηγές (τυπικά, νομοκανονικές συλλογές).

Τό θέμα φυσικά δέν έξαντλείται στό όρια τού βιβλίου άυτού, άφού ή ιστορία τού Άγίου Όρους περιλαμβάνει μιά περίοδο πλύον τών χιλίων έτών.

Είναι κοινώς άποδεκτό, ότι ό μοναχισμός διαδραμάτισε βασικό ρόλο στή διαμόρφωση τής πνευματικής ζωής τού Βυζαντίου. Οι μοναχοί τήρησαν τήν προσήλωσή τους στην κληρονομηθείσα άσκητική παράδοση, όμως δέν έπαυσαν, ως οργανωμένες κοινότητες, νά παρακολουθούν τά ιδεολογικά ρεύματα και τίς πνευματικές ζυμώσεις τής έποχής. Στό πλαίσιο αυτό, οι

μοναχικοί θεσμοί και ή όργάνωση γενικότερα τού μοναχικού βίου υπέστησαν μεταβολές, οι όποιες άντικατοπρίζουν τήν προσπάθεια τής διατήρησης άφ'ένός τής άρχαίας παράδοσης και άφ'έτερου τής διαμόρφωσης καινούργιου-σύγχρονου τρόπου διοίκησης.

